

N. Stosiek – V. Riechel – G. Evanzin

A SZÉPSÉG RAGYOGÁSA

Harmóniában élni

N. Stosiek – V. Riechel – G. Evanzin

A szépség ragyogása
(Harmóniában élni)

Női lelki nap, 2006

M. Nurit Stosiek, Schönstatt
M. Veronika Riechel, Friedrichroda
M. Gertraud Evanzin, Bécs

A SZÉPSÉG RAGYOGÁSA

Harmóniában élni

Női lelki nap, 2006

Családkadémia-Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 2007

A német eredeti mű:
M. Nurit Stosiek, M. Veronika Riechel, M. Gertraud Evanzin:
Der Glanz des Schönen. Stimmig leben. 2006
Sekretariat Schönstattbewegung Frauen und Mütter
D-56179 Vallendar, Berg Schönstatt 8.
Fon: 02 61 / 65 06 - 180, Fax: 02 61 / 65 06 - 168
Mail: ml@schoenstattbewegung-frauen-und-muetter.de
Internet: www.schoenstattbewegung-frauen-und-muetter.de

Fordította: Végesné Mészáros Márta

Lektorálta:
Komáromi Ferencné és Mosoni Istvánné

ISBN 978-963-87480-1-0

Kiadja a Családkadémia-Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel.: 20/9892-759
kiado@csaladakademia.hu • www.csaladakademia.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Bt., Balatonfüzfő
Nyomás: OOK-Press Nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila

Tartalom

I. Bevezetés	
Külső megjelenésünk és vágyakozás a szépség ragyogása után	7
II. Az ország, ahol a szépség lakik	11
1. Ismered az országot.....	14
1.1 A bensőben elrejtett ragyogás	15
1.2 Látogatás az „Értékek Házában”	17
Mi az érték?	17
A két tábla: az értékek helyes megítélése.....	18
Az értékek piramisa.....	19
A szépség ceremóniája	21
A hit szépsége.....	23
2. Meleget sugárzó, ragyogó szemek	25
2.1 Nem Kirké, hanem kapu a fénybe	27
Érzéki szépség, mint bevethető vonzerő	27
Érzéki szépség, mint kapu a fénybe	29
Az emberi szépség varázsa, mint erő	29
Tiszta szemek: átlátszóvá válni	31
Szépség, ami átsegít az életen	33
Teljesen átadni magam.....	34
2.2 Tisztaság: a megváltott szenvedély	35
Ragyogó szemek.....	36
Semmi, ami másoknak kisértést okozna	38
A szépség megváltja a világot.....	39
3. Kínokat enyhítő jóságos kezek	41
3.1 Nem „Zicke”, hanem gyógyító oázis.....	42
Az „ego”-ra koncentráció igyekezete	43
Mohó éhség a szeretet után	45

3.2	Gazdagság: „jószág” helyett jóság	47
	A szeretetnek sokféle kifejezési formája van	47
	Szelíd fény, ami lelki szenvedést enyhít	49
4.	Az örök szépség visszatükröződése	52
4.1	A fény felé fordulok	52
	A fény felé fordulok	53
	Az átmeneti sötétséget leküzdjük	54
	Kerüljük az eltompulást.....	55
	Megvalósítás itt és most	57
	A szebbé válásért imádkozunk.....	57
4.2	A szépség kegyelem	58
III.	Együtt szójuk az új emberiség ragyogó palástját... ..	60

I. Bevezetés

Külső megjelenésünk

és vágyakozás a szépség ragyogása után

Május 31 – június 2. Világkongresszus Rocca di Papaban. Szervezője a laikusokkal foglalkozó pápai tanács.

Téma: A keresztény lét szépsége és másokkal való közlésének öröme.

Az elmúlt évszázad (nő)mozgalmi hatására nagyobb teret kaptak a nők a közéletben. Ennek sok pozitív oldala van. Megnőtt a kibontakozási lehetőség az egyén számára.

De ennek ára van. A nők manapság sokkal inkább a nyilvánosság reflektorfényében állnak, mint régebben. „Az egyedi külső megjelenésen való munkálkodás, a test karbantartása, az »image« és megjelenés kialakítása” sokunk számára immár állandó kényszer – véli a politológus és újságíró Antje Schrupp.

Hogy mindez milyen hatással van a nők közérzetére, jól mutatja egy kis újságcikk, ami éppen azokban a napokban jelent meg, míg ezen a kiadványon dolgoztunk:

Argentínában, ahol a legmagasabb az anorexiában szenvedők aránya, a következő törvényt hozták: a butikok kötelesek a divatos ruhákat nagy méretben is árulni, nem csak modell méretben. A megszegők max. 500 000 peso (150 000 euro) pénzbüntetéssel számolhatnak, visszaesőknél a bolt bezárását is kilátásba helyezik.

Íme egy olyan társadalom szigorú intézkedése, ahol a szépségápolásban egyre inkább előtérbe kerül a modell-alak, a plasztikai sebészet, a fitness. A kormány megpróbál így szembeszállni a növekvő számú testi-lelki

betegségekkel, amik egyre gyakoribbá válnak a nőknél, még a divattal lépést tartóknál is. Lehet vitatni egy ilyen törvény hatásosságát, ahogy ezt Argentínában meg is teszik. (Die Welt, 2006. jan. 18.)

Argentína nem egyedi eset. Emberek milliói vetik alá magukat plasztikai műtéteknek.

Évente kb. 15%-kal emelkedik a számuk. Sok nő, aki „teljesen normálisan” szép, nem találja magát elég szépnek. Gyakran az emberi válságaikat – pl. a házasságukét – is önkéntelenül arra vezetik vissza, hogy nem eléggé vonzó. Az utóbbi évtizedekben a külső szépítkezés szabályszerű kultusza indult meg. A plasztikai sebészet felfutása csak egyik jele ennek a tendenciának.

A mérce, amit sokan öntudatlanul megcéloznak, olyan szépség, ami nem létezik a természetben. Vegyük például az emberi arcot: az attraktivitás-kutatók – főként pszichológusok, antropológusok és magatartás-kutatók – meghatározták azokat a jellemzőket, ami egy arcot vonzóvá tesz: szemnagyság, ajakforma, arcvonások.

Ezen kritériumok szerint számítógépes animációval előállítják az „ideális arcot”.

A sok egyedi arcból a mérce szerint elkészül egy „tökéletes” arc, amit a szemlélő kellemesnek, vonzónak érez és legtöbbször valóban csinosabb is, mint az eredetiek.

Az egyik kísérleti alany a számítógépes képmás látán ezt mondta: Nekem szinte túlságosan is sima, hogy szépnek találjam. Bár nem létezik ez a nő, de nem hiszem, hogy feltűnne, ha elmenne mellettem.

És mégis ezek az ideális méretek-arányok jobban alakítják szépségérzetünket, mint amennyire tudatában vagyunk. A média állandóan bombáz bennünket, akár akarjuk, akár nem: a filmekben, reklámokban, újságokban. Mindenhol olyan arcok jönnek velünk szembe, amelyek a lehető leginkább hasonlítanak az optimális archoz.

Mindez érvényes az alakra, a ruházatra, egyre inkább az egész életre: öntudattalanul is olyan szépséghez mérjük magunkat, amely nem létezik és tulajdonképpen nem is érdemes küzdeni érte.

Az igazi szépségnek más a mércéje. Ragyogás indul ki belőle, amit nem lehet megmérni és átlagértékekbe rögzíteni.

A szépség utáni vágy, a vágy, hogy szépek legyünk, nagyon emberi. Míg csak ember lesz, feltesszük a szépséggel kapcsolatos kérdéseket is: honnan származik, hogyan lehet kibontakoztatni, mi az, amit szépnek találunk.

A szép külső utáni törekvés mögött a mélyben valójában az a kívánság áll, hogy személyes értékeinket vegyék észre, egyedi mivoltunkra derüljön fény.

Minden ember a külső és belső arcával szeretne szeretetre méltó lenni, szeretne lenni „valaki” és nem „akárki”.

Ennek a füzetnek a célja megmutatni, hogy a valódi szépség miből, hogyan épül fel.

XVI. Benedek pápa a füzet keletkezésének napjaiban adta ki az első enciklikáját.

A szeretetről szóló gondolatai sok esetben összecsengenek a mi tematikánkkal, ezért néhány helyen idézzük.

Életünk a „szépség ragyogásában” kérdéséhez Kentenich atya, a nemzetközi Schönstatt mozgalom alapítójának egy írását vesszük alapul. Ezt azért tesszük, mert sok különböző kultúrából származó, más élethelyzetű nővel együtt mindig újra és újra megállapítjuk, hogy Kentenich atya milyen pontosan tudja a nő életét és érzéseit leírni. Mennyire összhangban lévők a női lét elemzéseivel és milyen jó segítséget nyújtanak a megoldásai, melyeket éppen nekünk, nőknek, életünk kis és nagy kérdéseire ad válaszul.

Világszerte asszonyok ezrei tartoznak a Schönstatt-mozgalom női ágához. Ami nekünk segít az eligazodásban, szeretnénk minél többeknek továbbadni.

Ebből a törekvésből keletkezett a „Női lelki nap” intézménye és ez a füzet is, ami minden évben a lelki nap tematikájához kapcsolódik.

Reméljük, hogy önmaguk és talán barátnőik, kolléganőik számára is találnak néhány indíttatást, hogy saját életükben is a „szépség ragyogásának” nyomaira leljenek.

És ha szeretnének többet megtudni a nőmozgalomról, vagy – aminek nagyon örülnénk –, kiegészítést és benyomásaikat szeretnék nekünk továbbadni, a füzet elején megtalálják a megfelelő címetek.

A szerzők

II.

Az ország, ahol a szépség lakik

A „szépségfarm” fogalma sok nyelvben ismert (mi itthon nem használjuk). Ha alaposabban megvizsgáljuk, sajátosnak találjuk ezt a szó-kombinációt:

A „farm” tanya, paraszti gazdaság, mezőgazdasági üzem. Egy farm és egy „szépségfarm” tevékenysége vajmi kevés közös vonást tud felmutatni. De mégis ez a szó magában hordoz valamit, aminek sajátos vonzása van: az angol „farm” fogalom tartalmaz egy lehetényt az érintetlen természetből. A természetesség romantikáját közvetíti.

Csoportokkal és egyes személyekkel való beszélgetés megmutatta: éppen ez az „érintetlen természetesség” az, amit sok nő összeköt a szép ember képzetével.

A szépség – a megkérdezettek többsége szerint – valami egyedi. A természetességgel kapcsolódik össze, bátorságot is jelent, hogy a kis szépséghibákat elfogadjuk, és azt, mint a „bizonyos pluszt”, kihangsúlyozzuk.

A smink és hasonló eszközök kiemelhetik a szépséget, de nem tudják helyettesíteni.

A szépség a személyes egyszeri mivoltom névjegye. Összecserélhetetlennek kell lennie.

Néhány vélemény nőktől:

„Szép az, ami nem teljesen tökéletes. Csak egy kicsi hibától vagy eltéréstől válik valami széppé. Például a teljesen tökéletes nő nem vonzó. Szép az az ember, akinek még a szépséghibája is kiemeli az egyéniségét.”

„Smink segítségével vadító arcot is tudunk varázsolni, de az igazi szépség a természetesen hagyott arcban fedezhető fel.”

„Mindkettő fontos: hogy a szépségem természetes maradjon, és hogy úgy öltözködjem és sminkeljem magam, hogy a szép megerősítést kapjon és a hiányosságokat háttérbe szorítsa. A smink is lehet természetes, nem kell mindjárt elmaszkírozni magam.”

„Ami igazán elbűvölő, az az egyediség, ha érvényre jut. Kár, hogy sokan hagyják magukat a divattól elbizonytalanodni és nem ismerik fel, milyen szépek is.”

„Nekem az a szép, akinek kisugárzása van. Egy elbűvölő személyiség szép.”

„A szépség mindenképpen több, mint a tökéletesen megkomponált külső. Vannak olyan emberek, akik tényleg jól néznek ki, szép a bőrük, remek a hajuk stb., összességében mégis semmitmondóak. Egyszerűen nincs kisugárzásuk. Ezt bizony nem pótolhatja a legfantasztikusabb smink, a legdúsabb ajak, a leghosszabb szempilla sem. Vagy van, vagy nincs.”

A legtöbb nő természetes módon szeretne „hitelesen” szép lenni. A „szépségfarm” kifejezés a természetességnek éppen ezt a kisugárzását közvetíti, még ha a valóságban az ottani kezelések nem mind a természetes szépséget szolgálják.

A „farm” kifejezéssel társítjuk azt a képzetet – legalábbis a különböző filmek idealizált ábrázolása alapján –, hogy az egy külön világ, szabad teret ad a személyes kibontakozásra.

Ez a mellékszöng is vonzóvá teszi ezt a szót: aki elmegy egy szépségfarmra, maga mögött hagyja a szürke hétköznapiakat, hogy csak a szépnek és a saját szépségének szentelje az idejét.

A következőkben mi is teljesen arra fordítjuk a figyelmünket, hogy a szép ragyogását magunkban és életünkben megtaláljuk.

Mary Spillane, a „Color me beautiful” szervezet európai ágának vezetője a következő felhívást intézte a nők-höz: „Az élet túl rövid, hogy fejetlenül az utolérhetetlent üldözzük. Itt az ideje, hogy a »tökéletes test« elérésére tett meddő tevékenységeket feladjuk és elfogadjuk az ember egyediségét. Koncentráljanak személyiségük erejére... Mindenki tűzze ki célul egyedi szépségének érvényre juttatását. Felejtsék el a női magazinok és a tv »szépségeit«, és nézzenek inkább a tükörbe.”

Tekintsük egy ilyen „tükörnek” a szépség országáról szóló dalt:

*Ismered az országot, mely oly gazdag és tiszta,
az örök szépség tükörképe,
ahol ragyogó szemek meleget sugároznak
és jóságos kezek kínokat enyhítenek...*

1. Ismered az országot...

Johann Wolfgang Goethe egyik költeményében megénekli Itália szépségét:

„Ismered azt az országot, ahol a citromok virágoznak.”
Magával ragadta az ország és szépségei.

A dachauai koncentrációs tábor sötét és embert lealacsonyító környezetében írt Kentenich atya egy verset, aminek mind a hat versszaka ugyanazokkal a szavakkal kezdődik:

„Ismered az országot...”

A koncentrációs tábor negatív tapasztalataival állítja szembe egy olyan ország képét, amely a kereszténység alapértékei szerint formálódott meg: ez olyan ország, ahol a szeretet, a szépség, a szabadság, az öröm és az őszinteség alakítják ki az emberek együttélését. Olyan világ, amely tele van lehetőségekkel, és az élő Isten győzedelmessége hordozza.

Amit Kentenich atya megénekel, több mint egy álom. Ez az a világ, amit megvalósulni lát Mária segítségével a schönstatti szentély körül. Ebből a megtapasztalásból él a koncentrációs táborban, ebben a fényben látja magát és fogolytársait, és ebből származik az ereje, hogy ebben a sötét légkörben a keresztény értékeket felmutassa.

A második versszakban a szépségről ír. Többek között ezt olvashatjuk:

„Ismered az országot, mely oly gazdag és tiszta,
az örök szépség tükörképe,
ahol ragyogó szemek meleget sugároznak
és jóságos kezek kínokat enyhítenek...”

Egy Schönstatt-mozgalomhoz tartozó nő, aki kommunista országban élt, a hite miatt hosszú ideig börtön-

ben volt. Hogy belsőleg felőröljék, a hatóságok különösen veszélyes bűnözők közé zárták, akiket a sorsuk igen primitívvé alakított. Arra a kérdésre, hogyan bírta ki ilyen nők között az életet hosszú hónapokig, azt válaszolta: „Mindig azokra a szép emberekre gondoltam, akiket Schönstattban megismertem. Ez mentett meg.” Mi az a szépség, ami ennek a nőnek még a kommunista női börtön primitív körülményei között is erőt ad, hogy méltósággal megőrizze életfelfogását és ezt a méltóságot ki is sugározza?

1.1 A bensőben elrejtett ragyogás

„Két kisgyerek vitatkozik egymással azon, hogy kinek a mamája a legszebb. Amikor már nem tudják egymást túllicitálni, az egyik azt mondja: »De az én mamám belülről is szép!«” (Beata Neuberth)

A kisgyerek „adu ásza” érvényes még sokkal mélyebb értelemben minden emberre, aki a keresztség által az Isten jelenlétének helye lett.

„Kereszténynek lenni – írja XVI. Benedek pápa az első enciklikájában – válasz a szeretettség ajándékára, amellyel Isten elénk jön.” Ő szeret minden embert „titokzatos módon és teljesen függetlenül minden előzetes teljesítménytől”. A keresztény ember legfontosabb és legmegrendítőbb belső tapasztalata: Isten a keresztség óta az Ő határtalan szeretetével a bensőmben él. „Az Isten határtalan szépsége a lélekben sugárteret kapott” – mondja Kentenich atya. Szent Ambrus mondását idézi: Ha valaki tényleg képes lenne ezt az isteni ragyogást a megkereszteltek szívében látni, „annyira megragadná ez a szépség, hogy száz évig nem akarna se enni, se inni”.

Ezzel a hatásos hasonlattal próbáljuk megérteni azt a páratlan felértékelődést, ami a keresztség által az ember-

ben végbemegy. Az ember önmagát minél inkább a fény hordozó eszközének tekinti és ajánlja fel, annál inkább befogadja Istent öröktől való szépségében és ez a szépség az egész személyiségét átítatja.

„Mindig a szép emberekre emlékeztem, akikkel találkoztam” – mondja a felörlő börtönének után az asszony. Emberek, akik az isteni ragyogást a szívükben hordják és megpróbálnak abból élni...

A szépség országán átvezető utunkat újra és újra bevilágítja a felülről, az isteni perspektívából jövő fény. A következő példa segít megérteni, miért fontos ez.

Nem titok: a filmsztárok, színészek, modellek szobrok a rivaldafényben. A tökéletes megvilágítás elúzi a sztár arcáról az előnytelen árnyékot és szinte észrevehetetlenné teszi a ráncokat.

Egy újságíró elmesélte, hogy interjút készített egy színésznővel. Ő éppen egy hideg házban való filmforgatásról jött, tél közepén, kimerülve, sápadtan, átfázva és fáradtan. De a sajtófotós felvételein, amik az interjú alatt készültek, nagyszerűen nézett ki. „A kamera csak azt rögzítette, ami szép rajta: a magas pofacsontokat, a dús ajkakat, a sűrű szemöldököt, az egyenes orrot. Alig hittem a szememnek.” (Susan Kubelka) A színésznő elmesélte, hogy filmrendező nagybátyja arra a kérdésére, lehet-e belőle filmsztár, megvan-e benne az ehhez szükséges plusz, ezt válaszolta: „Ez a kamerától függ. A kamerának beléd kell szeretnie.” – Beszélünk „fotogén” emberekről, arcokról. De nem minden ember fotogén.

De minden ember szép, ha Isten fényében és szemével látjuk. „Ha az életemből teljesen hiányzik az Istennel való kapcsolat, akkor a másik emberben mindig csak a másikat látom, és nem tudom felismerni benne az isteni képet.” (XVI. Benedek pápa)

„Szépséget Isten dicsősége nélkül nem lehet elgondolni.” (Hans Urs von Balthasar)

De mi is a szépség? – A szépség az, ami az életünket értékessé és becsessé teszi.

1.2 Látogatás az „Értékek Házában”

A szépségről beszélgetve az egyik résztvevő ezt mondja: „Minden ember olyan szép, mint az a világ, amit magában hord. Minél több értéket rejt magában, annál szebb.” Ezzel eljutottunk az első kulcsszavunkhoz: *érték*.

Képzeljük el, hogy a szépség országán átvezető utunkon elérkezünk egy szép házhoz, amelyre ez van írva: Értékek Háza. Lépünk be!

Mi az érték?

Először is tudjuk meg, mi is tulajdonképpen az érték?

Az előtérben észrevesszük a felülről beeső fényt. A lány nap ragyogó fénye beáramlik a terembe és fénybe borít mindannyiunkat. Az érték olyan, mint a ragyogó fény, ami által valami kinyílik bennem.

Érték a szépség, ami megszólít és általa az életem ragyogóbb és világosabb lesz.

Az előtérben kicsit arrébb egy tál található, amiből kellemes illatok párolognak.

Sajátos módon mindannyian kellemesnek találjuk, noha nagyon különböző ízlésűek vagyunk.

Ebből a képből az derül ki számunkra: az érték valami szép, ami közletről érint. Gazdagabbá tesz, ha befogadom magamba.

Minden érték magában hordozza mindkét jellemzőt: szépség, ami által magamról vagy az életemről valamit megtudok – tisztábban látok –, és olyan szépség, ami

megérint, s gazdagabb leszek. Minél több értéket hordozunk, annál gazdagabb és világosabb lesz az életünk.

„Ismered az országot, mely oly gazdag és tiszta...”

Életemet széppé átalakítani: ebben segítenek az értékek.

A két tábla: az értékek helyes megítélése

Lépjünk be az első terembe!

A szemünkbe ötlük két nagy tábla: éppen egymással szemben függenek.

Az egyiken ez a felirat van: „Minden csak egy ideig szép”. A másikon Kentenich atya mondását olvashatjuk: „Sosem szerethetsz túlságosan.”

Ez a két tábla abban segít, hogy az értékeket, amikkel az életünk során találkozunk, helyesen ítéljük meg.

„Minden csak egy ideig szép.” Vannak szép dolgok, amikkel egyszercsak „jóllakunk”.

Valamikor szükségünk van „környezetváltozásra”, a kertben más virágokat akarunk látni, a lakást más színűre festetjük át, vagy egy új ruhadarabot szerzünk be. Nem azért, mert nem tetszik az, ami eddig volt. De „a változottság gyönyörködtet”, és valamikor elégünk lesz bizonyos dolgokból, legyenek bármily szépek is.

Ugyanez igaz a finom ételekre is: amikor eleget ettünk, jóllakottak leszünk. Aki mégis tovább eszik, elveszti az íz szépségét. Az élvezet csökken, és csömör keletkezik.

Aztán van olyan szépség is, amiből sosem lesz elégünk. Itt nincs „túl sok”, nem lehetséges csömör, ha jól tudunk bánni vele. „Sosem szerethetsz túlságosan”, mondja Kentenich atya. Ha nagyon szeretünk valakit, sosem érezzük, hogy túl sokat kaptunk belőle. A saját személyiségünk szépségéből se lesz elégünk soha, még önmagunknak is egész életünkben titokzatos kert maradunk. Hitvilágunk szépségének sose érjük el a végét.

Minél közelebb van Istenhez egy érték, annál gazdagabb a szépsége és annál kevésbé tudunk belőle „eleget” kapni.

A szépségnek van egy lépcsőzetes beosztása, érdeemes közelebről megismerni.

Tehát lépünk a következő terembe!

Az értékek piramisa

A terem közepén egy nagy piramis áll.

Lentről felfelé a következő szavak vannak ráírva:

- túlélni,
- emberi módon élni,
- személyiségként élni,
- örökké élni.

Az első szó a piramis alján:

Túlélni – ezek az úgynevezett vitális értékek (vita = élet). Az érzékeinkkel összefüggő élvezetek: finom étel, sport, masszázs, kényelmes fotel stb. szépek lehetnek. Annak, ami testi szépségünket, egészségünket, testi jó közérzetünket erősíti, itt a helye. Ezekre az értékekre gondolunk, amikor azt mondjuk: sportos szeretnék lenni, vagy: jó alakot akarok, vagy: szeretném, ha szép lenne a bőröm, szeretek jókat enni, egészségesen akarok táplálkozni.

Emberi módon élni – ez vonatkozik azokra az értékekre, amik minket embereket megkülönböztetnek az állatvilágtól. Az állat is jól érezheti magát, és az érzékei által élvezethez juthat, de nem tudja egy klasszikus zenei koncert belső szépségét megérezni. Itt a szellemi értékekről van szó: szép képek, szép szavak, szép zene, költészet, tanulás, tudomány.

Személyiségként élni – e mögött a kifejezés mögött azok az értékek bújnak meg, amelyek személyiségünket

kibontakoztatják. Ezért még nélkülözhetetlenebbek emberi mivoltunkhoz, mint a zongorázás képessége, vagy a tudományhoz való tehetség. Ide tartozik pl. az őszinteség, hűség, szeretet.

Ehhez a területhez lehet sorolni azokat a értékeket, amik engem, mint konkrét személyiséget különösen „széppé” tesznek: élenkség, higgadtság, kezdeményező-készség, bátorság, eszesség, spontaneitás.

Örökké élni – ez a kifejezés a vallási értékekre utal, amelyek közvetlenül Istennel kötnek össze: a hit, az ima, istenszeretet, hódolat az Isten előtt.

*

Most mindenki kap egy piramisábrát és próbáljunk a négy szinthez számunkra különösen fontos értékeket beírni.

Miután elegendő időnk volt, hogy személyes érték-piramisunkat kitöltsük, vizsgáljuk meg, hogy a piramis mely szintjére írtam a legtöbb értéket. Kiegyensúlyozottak a különböző szintek, vagy valamelyik megrövidül?

*

Hogy milyen fontos a négy szint kiegyensúlyozottsága, azt mindjárt megértjük itt, az Értékek Házának termében.

Megállapíthatjuk, hogy a piramis négy eleme négy különálló rész. Egymás mellé vannak rakva, és az a feladatunk, hogy próbáljuk meg máshogy összerakni, mint ahogy eddig volt. Ez persze nem sikerül, mert a legfelső hegyes részt nem lehet máshova helyezni. Az egész összedől.

Ez a kis próbálkozás valami fontosra világít rá: minden szépségnek megvan a maga helye az életünkben és nem lehet felcserélni a helyeiket.

Akinek az izmai görcsösen megfeszülnek, nem fogja jól érezni magát attól, hogy egy könyvet olvas, s hogy az

ellazult test szépségét visszanyerje, masszázusra, vagy valami hasonlóra van szüksége.

Aki közel van az éhhalálhoz, azt nem menti meg a legszebb muzsika sem, táplálékra van szüksége.

Viszont: aki szeretetre és megértésre vágyik vagy éppen „Isten-éhsége” van, azt nem lehet „lekenyerezni” valami érzékeinkhez szóló élvezettel, testi jó közérzettel. Mindennek megvan a maga helye, és nem lehet önkényesen eltologatni.

De a piramis azt is megmutatja, hogy a különböző szintek összetartoznak és hatnak egymásra.

A szépség ceremóniája

Lépünk a következő, nagyon szép terembe! Különböző, drága parfümmel töltött üvegcsék állnak az asztalon. Mindenki azt választja, amelyik leginkább illik hozzá, ki is próbáljuk. Azonnal érződik az illat. Arra kérnek bennünket, hogy néhány percig nyugodtan várjunk, hogy parfümünk jellegzetességét megérezzük. Bizonyos idő elteltével megváltozik az illat a bőrön, több mélység és teltség társul hozzá. Amit itt észreveszünk, példa lehet a különböző értékszintek személyiségünkre való hatására.

A jó parfüm fokozatosan hat. Az első benyomást a felvitelkor teszi ránk a parfüm, de ebből a futó illatból még nem lehet megismerni a parfüm karakterét. A következő szint csak néhány perc múlva érződik, amikor mélyebbé és teltebbé válik az illat és több óráig hat. Végül olyan illatok aktivizálódnak a parfümben, amik kiemelik, aláhúzzák a parfüm karakterét.

Az értékszintekre vetítve:

Az érzékeinkkel felfogható szépség (vitális érték: szép külső, jó közérzet...) hasonló a parfüm első benyomására: közvetlenül a testünkre, érzékeinkre hat, és ezért

abban a pillanatban, amikor találkozunk vele, szinte mindennél intenzívebben hat ránk.

Az élet teljes szépsége ezzel még nem bontakozott ki.

A parfüm a tulajdonképpeni erejét a következő szinten fejt ki, s ehhez hasonlóak a belső értékek: szellemi értékek, még inkább a személyiségünk értékei, valamint a hittel kapcsolatos értékek. Sokkal halkabbak, időre van szükségük, amikorra érződik a hatásuk. De ez a hatás sokkal hosszabban tart, vagyis intenzívebb kiteljesedést eredményeznek, mint a vitális szépség.

Amit a parfüm-példa alapján megértettünk, azt Saint-Exupéry gondolata még aláhúzza. Arról beszél, hogy az élet csak akkor lesz szép, ha van benne „ceremónia” – szertartás –, ünnepélyesség.

Az építészetnek a ceremóniája: egy katedrális akkor szép, ha minden egyes kődarabja úgy van elrendezve, hogy szép összképet alkosson.

A napnak is van ceremóniája: az élet szépsége abban rejlik, hogy minden nap a „helyén” van, vannak böjtös napok, vannak ünnepnapok; napok, amikor dolgozunk... stb.

„Épp így van az arcvonásoknak is ceremóniája. És az arc többé vagy kevésbé szép... És én nem ismerek a földön semmit, aminek ne lenne ceremóniája. Mert ne várj semmit építészet nélküli katedrálisról, ünnep nélküli évtől, arányosság nélküli arctól... Nem tudnád, mihez is kezdj a kődaraboddal.”

A „ceremónia” szó lelkesítő. A szépnek is van ceremóniája. A szépség harmónia.

Kentenich atya egy régi igére utal: a szépség az összhangban lévő rend ragyogása.

A hit szépsége

Ami a valóságban lehetetlen, ebben a házban – Értékek Háza – valóra válhat: időutazással menjünk vissza 2005. augusztus 14-15-re: Virrasztás a világifjúsági találkozón, helyszín: Marienfeld.

Több százezer fiatallal találkozunk, akik a hideg, nedves földön órák hosszat várnak a Szentatyával virrasztásra. Besötétedik és számtalan gyertyafény gyúl. A széles mezőt betölti a nyugalom és az összeszedettség atmoszférája. „A fiatalok a földön térdelnek, imába mélyedve. Öröm, koncentráció, boldogság olvasható le az arcukról. Hogy láthattam ezeket a belülről sugárzó emberekkel és megsejtettem, milyen sokat jelent nekik a hit. Ez volt a legmeghatóbb élményem az ifjúsági találkozón” – meséli egy fiatal nő. Egy másik, aki ott lehetett a pápádombon, a következő szavakkal foglalja össze az élményét: „Megszámlálhatatlan és leírhatatlanul szép pillanatok a virrasztás alatt, mély és intenzív imádság légköre a dombon. A csúcspont: az Oltáriszentség kihelyezése.”

A nagy mezőn éjszaka egy imasátor is áll. Bent semmi különös pompa, monstrancia sincs, az eucharisztia egy egyszerű kehelyben van imádásra kihelyezve. Előtte a fiatalok hosszú sora, akik egy órát is sorakoznak, hogy aztán néhány pillanatig a jelenlévő Úr előtt időzzenek. De a fiatalok meghatottak, látszik rajtuk, mit jelent nekik ez az éjszaka.

Itt – a mi korunkban – valósággá vált a szépség országa. Ezen az éjszakán kézzel fogható: a kereszténység nem csupán egy valamilyen vallásos út. A szépség vallása, mert a szeretet vallása. Ez az élmény lelkesíti azt a sok fiatalt, akik itt vannak a világtalálkozón. XVI. Benedek pápa olyan megragadóan mutatja be a hit szépségét nekik, hogy „szép” lesz kereszténynek lenni. Látni lehet a fiatalok fénylő szemén. És még felhívja a figyelmüket,

hogy szükségük van Istenre, hogy az életük széppé váljon: „Ahonnan Isten eltűnik, az ember nem növekszik..., arcáról elvész az isteni ragyogás.”

Azt a félelmet, hogy rövid életünkben nem jutunk semmire, legyőzi az olyan Isten megtapasztalása, aki a szeretet által egy pillanat alatt többet tud ajándékozni, mint nélküle eltöltött hosszú élet során kaphatnánk. Mert, folytatja a pápa, „ha Isten belép az időnkbe (korunkba), az egész idő nagyobb, tágasabb és gazdagabb lesz.”

Hogy életünk teljességét és természetes értékeinket intenzíven megélhessük, szükségünk van erre a másik világból jövő ragyogásra.

Istennek mindig újra be kell lépnie az életünkbe, hogy gazdagabb és ragyogóbb legyen...

A marienfeldi időutazás után véget ér az utunk az Értékek Házában.

Még egy fontos kérdés áll előttünk: hogyan is történjen, hogy saját életem széppé váljon?

A választ két szóban találjuk meg, amit Kentenich atya a szépségről szóló versében ír: a szép az életünkbe „ragyogó szemek” és „jóságos kezek” által érkezik.

2. Meleget sugárzó, ragyogó szemek

A szem tükrözi a lelki állapotot, a személyiség sajátosságait. Kentenich atya megkülönböztet mohó, keményszívű, kiszáradt, aszalódott, leselkedő szemeket, de felsorol könyörületes, jóságos, figyelmes, hűséges, tiszta és világos szemeket is.

A szem több az embernek, mint a látás fizikai szerve. Valaki leírt egy esetet, amikor az ünnepi misén a szemébe ötlött egy vak asszony. „Amikor a kórus énekelt, az éneklők felé fordította a fejét, kissé megemelve, és úgy tűnt nekem, mintha az egész lénye ragyogna. Minden hanggal együtt élt és az volt az érzésem, hogy többet lát, mint mi, többiek. Az arcvonásain tükröződött a belső kiteljesedés, amit a szép muzsika idézett elő. A tekintete élénk volt, sugárzott a sötét szemüveg ellenére. Láttam rajta, hogy mennyi szép vonul el a szeme előtt, és ahogy mindezt átéli. Utána nagy örömmel mondta nekem ez az asszony: »Csodálatos volt, ez olyan volt, mintha a mennybe pillantottam volna.« Nagyon meghatott: egy asszony, aki születésétől fogva vak, a mennybe tud pillantani!”

Az emberi szemekben különleges ez a belső látás. A vak ember sajátosan „beesett” szemének is van üzenete. Számunkra ez példa lehet az átértékelődésre: a vak nem látja ugyan a láthatót, de annál inkább lát belülről.

A belső látásnak ez a képessége jut kifejezésre bizonyos szófordulatokban: belátom, az a meglátásom, szembesülve a tényekkel, egy új szemszögből, szeretném úgy szemlélni, láthatóan egyszerű, ez úgy látszik, nem látom át.

A szem a lélek tükre: a haldoklóról mondjuk, hogy „megtörik a szeme fénye”. És éppen ekkor következik be a teljes látás: csak ekkor látjuk az Istent színről színre.

A „ragyogó, sugárzó szemek” visszatükrözik az embert, aki a belső szemeivel a ragyogást és a fényességet felfogja. „Amit a szívedben látsz és szeretsz, az rávésődik az arcodra” – mondja egy német közmondás.

Egy középkorú, nem hívő asszony átköltözött egy nyugat-német nagyvárosból az ország keleti felébe. „Hirtelen csupa olyan ember vett körül, aki – hozzám hasonlóan – nem volt megkeresztelve és nem tartozott semelyik egyházhoz. Észrevettem, milyen kihatása van ennek a társadalomra, erkölcsi oldalról tekintve az emberek kapcsolatára, még az egymással folytatott beszélgetés módjára is.

Ritkán láttam ilyen tompa szemeket. Gyakran hihetetlen ürességet éreztem magam körül. Világossá vált, milyen gazdagságot jelentett, hogy az osztályban mindenki meg volt keresztelve. Hirtelen megértettem, mit jelent keresztény környezetben felnőni.”

„Fásult” szemek, ragyogás nélküli szemek, mert a lélek üres marad, hiányoznak belőle a mély értékek. A „fásult” szemek tompa szemek is. Az ember éli az életét, de a lényeg hiányzik belőle. Fásult szemeket gyakran látunk olyan embereknél, akiknek látszólag mindenük megvan, amit az élet kínálhat, de mégis hiányzik nekik a lényeg.

A fásult szemeken át nem tudunk bepillantani a lélekbe, egy másik világba pedig még kevésbé.

A fásult szemek ugyanakkor csábítóan is tudnak hatni. Olyan ember tekintete is lehet, aki a másikat el akarja csábítani, hogy őt és terveit szolgálja.

„Ritkán láttam ilyen fásult szemeket... Hirtelen megértettem mit jelent keresztény környezetben felnőni és ragyogó szemmel nézni a világot” – mondja az asszony, aki időközben megtalálta a keresztény hitet.

2.1 Nem Kirké, hanem kapu a fénybe

Az elmúlt évtizedekben egyre újabb női ideálok jöttek divatba, melyek a nők életérzésének átformálódását fejezik ki. Néhány ezek közül megmaradt, több pedig eltűnt.

Manapság – írja egy tanulmány – feljövőben van a „Kirké”. Egy interjúban a következőképp írja le Susanne Westphal a „Kirké”-típust: „Az asszonyoknak valakit Kirké-módra elvarázsolni egy olyan erősségük, amely minden nőben megvan. Vannak nyerőstratégiák, amik egyszerűen hatásosabbak, mint mások. Ha ismerem magam és az ellenfelem, ha egy helyzetet a másik szemszögéből is látok, tudom, hogy milyen erősségemet kell ki játszanom, hogy a céloom elérjem. Egy kis báj, empátia, a másokra ráhangolódás magában is fontos, hogy versenyben maradhassak.

A nőiségnek sok lehetséges eszköze van, hogy belülről befolyásolja a másikat, akár pozitív, akár negatív módon. „Kirké”-módra megigézni azt jelenti, hogy ezeket az eszközöket a saját érdekében veti be.

Kirké – az a nő, aki a kapcsolatokkal játszik, aki a szépségét beveti, aki szükség esetén a vonzerejét tudatosan arra használja, hogy a célt elérje.

Érzéki szépség, mint bevethető vonzerő

A „Kirké”, mint nő-típus a görög mitológiából ismert. Homérosz Odüsszeiájában találkozunk vele: Odüsszeusz, Ithaka királya, a trójai háború után hazafelé tart. Egy nagy tengeri vihar eltéríti a hazájába vezető útról. Az istenek akaratából sok kalandot kell átélnie.

Bolyongása során Kirké varázslónő szigetén kötnek ki. Míg Odüsszeusz még a hajón van, Kirké becsalogatja csábító énekével és szépségével a tengerészeket a házá-

ba. Meghívja őket vacsorázni, sült peccsenyével, szaftos gyümölcscsel, édes borral kínálja vendégeit, csupa olyasmivel, amit hosszú bolyongásuk során nélkülözniük kellett. Amikor Odüsszeusz társainak fejébe száll a bor, vadisznóvá változtatja és egy ólba kergeti őket. Odüsszeusznak végül sikerül Kirkét legyőznie és útítársait újra emberré változva visszakapni.

Ebben az eposzban az ógörögök találóan leírják, milyen hatással van a nő a férfira, ha magát és a többieket a szenvedély szintjére redukálja. Az eposz felsorol mindent, ami ennek szimbóluma lehet: a szép test, csábító ének, finom étel, bor...

A játék hatása: az emberek átváltoznak állattá.

A példa magáért beszél. Az állatok gyakran szépek, de a szépségük kizárólag a fajfenntartást szolgálja. A szépség nem vált ki az állatból csodálatot, csupán egyszerű vonzást, ami a párosodásra ösztönzi őket. Ez ösztönös folyamat, ami nem tartalmaz semmi közöset az ember elragadtatásával, amit a másik szépsége vált ki belőle.

Nem kérdéses: az a női ideál, amit a média még mindig favorizál, azt sugallja a nőknek, hogy a külső vonzerőre tegyék inkább a hangsúlyt és ne a belső értékekre, amelyek sokkal csendesebben és lassabban hatnak, és a másik embert nem olyan „mágikus” erővel varázsolják el, mint az érzéki szenvedély. A határ az érzéssel felfogható és a csak érzéki, vak szenvedélyesség közt könnyen elmosódik, átléphetővé válik.

Nagy árat kell érte fizetni: ezáltal a nő elveszti a szeretni tudás képességét, és annak megtalálását, amit éppen a határ átlépésével keresett. Mint személyiség, mint ember tetsszen és feltétel nélkül elfogadják.

A Szentatyá, XVI. Benedek pápa, a szeretetről szóló enciklikájában nagyon világosan megmutatja, hogy ez az

oka annak, hogy sok ember, főképp nők, miért vetik meg a testüket.

A „szexre degradált” szeretet „áruvá válik, pusztá tárgygyá... Igen, az ember maga is áruvá lesz... A testet és a nemiséget úgy tekinti, mint csupán valami anyagi dolgot, amit számítóan bevethet és kihasználhat. Valami olyasminek látszik, amit az ember a saját tetszésére tesz, egyszerre élvezetes és nem tűnik ártalmasnak. A test látzólagos imádata egészen gyorsan átcsaphat a testiség gyűlöletébe.

Érzéki szépség, mint kapu a fénybe

A keresztény út nem csökkenti az érzéki szépség okozta elragadtatást. Az a bűvölet, amit a másik lehengető szépsége idéz elő, alapvetően jó dolog. A teremtő olyan boldogsággal ismertet meg bennünket, ami érzékeltet valamit az „isteni” ízből.

De a szeretet és a szépség utáni vágyat nem teljesítheti be az ösztön elsöprő ereje.

A görög filozófusok a szeretetet, ami az embert legyőzi, erosznak nevezik.

Ha sikerül ezt az erotikus szeretetet megtisztítani és megzaboláznunk, akkor nemcsak a „pillanat élvezetét” adja, hanem „valami előízét annak a boldogságnak, amire az egész lényünk vár”. (XVI. Benedek pápa)

Az erosz több, mint amit manapság röviden csak „szexnek” nevezünk.

Benne foglaltatik minden szenvedély, amit a szépség megtapasztalása ébreszt bennünk.

Az emberi szépség varázsa, mint erő

Az állat nem ismeri az erotikát, mert a szépséget csak mint párosodásra ösztönző vonzást érzékeli. Az erotika több, mint vak vonzóerő. Kicsit időzzünk el itt!

Egy amerikai tanulmányban egy jó ötvenes férfi szenvedélyesen idézi fel az első találkozását egy 18 éves lánnyal, aki később a felesége lett. „Titokzatos, könnyű csillogás látszott a haján.” Sokan mások, akik akkor találkoztak ezzel a fiatal lánnyal, észre se vették ezt a csillogást. De ennek a férfinak ez volt a *találkozás*. Még évtizedek múltán is oly élénken élt a bensejében, hogy mindig újra felébresztette benne a „beleszeretés csodáját”, mondja a tanulmány.

Ez a példa lényeges dologra mutat rá: az ember szépségéből erő és varázs árad ki. Rajtunk áll, hogy hogyan bánunk vele.

A nő tudatosan ki tudja játszani az ehhez kapcsolódó vonzerőt: kacérkodhat, izgató lehet, flörtölni tud, forgatja a szemét, és még sok más kifejezést felsorolhatnánk, mindarra, amit manapság a nő normális fegyvertárának tekintenek.

De a varázs könnyen elszabadíthatja a szenvedélyt, amit aztán nehéz kordában tartani, mert az ember „mágn kívül” van. Kirké varázsereje, ami az embert állattá változtatja, ennek a szimbóluma.

De az erotikus szeretet varázsereje nyitott kapu is lehet. Mert ugyan a testileg észlelhető szépségre irányul, de a testet a személy értékeinek képeként tekinti.

Kentenich atya például arra kérte a házaspárokat, hogy amit a másikon külsőleg vonzónak találnak, próbálják meg belső tulajdonságokkal párosítani. A szabályos arcvonások, ami vonzó a házastársnak, annak is lehet a kifejezése, hogy a férj a feleség kiegyensúlyozottságát keresi. A nevetéskor előbukkanó gödröcskék az arcon, ami tetszik a férjnek, azt jelzi: szeretem a vidámságod. Az egyszerű elegancia az öltözködésben, ami tetszik a társnak, megfelelhet a hasonló lelki tartásnak. Így a külső szépség vonzereje, ami a másikat megfogja, annak a bel-

ső értéknek a követévé válik, amit a másik keres benne, legtöbbször anélkül, hogy tudatában lenne. Ha ez a belső érték kifejezésre jut, a szeretet növekszik, és a „kapu” kitérül a lelki szépség nagyobb távlatára felé. Ha a belső érték nem bontakozik ki, az ember a külsőben, a testben keresi azt, ami csak a lelki kapcsolatban található meg.

Az „ígéret” beteljesületlen marad. A csalódott szenvedély keserű szájjá hagy maga után. Mert „minden vágy az örökkévalóságot keresi” (Nietzsche). Senki sem csak „egy kis szórakozást” keres a másikonál, még ha ez is a látszat. Az újbóli csalódások hatására gyakran olyan ember alakul ki, aki szinte „kábultan” akarja egyre intenzívebben a szenvedélyeket kiélni, hogy legalábbis valamennyit megtaláljon abból a beteljesülésből, amelyre oly nagyon vágyik. Így alakul ki nem ritkán az, amit a Szent-
atya a „test megvetésének” nevez. Az erotikus szeretet itt nem az „isteni felé vivő extázis, hanem az ember bukásához” vezet. (XVI. Benedek pápa)

Tiszta szemek: átlátszóvá válni

A testet és egyáltalán minden láthatót nemcsak „magában” nézni, hanem „képként, a mögötte lévő világ szimbólumaként megélni”: ezt az utat nevezi Kentenich atya „minden teremtet (és nemzett) lény átláthatóvá tételének”.

Átlátszóvá válni: a külső szépségtől elragadtatva lángra lobbanni, és tovább, mélyebbre nézni a másik ember belső szépségéig, és onnan még tovább előretekinteni egészen az Isten szépségéig. És akkor az emberi szeretet teljesen szenvedélyes lehet, anélkül, hogy megkötözne, az embert „állattá” változtatná, ahogy ezt az Odüsszeiában látjuk leírva.

Szükség van a tiszta, világos szemekre, hogy képesek legyünk ilyen módon az „átlátásra”.

Egy szerelmes dal nagyszerűen villantja fel az „átlát-
szóvá válás” útját. Többek között ezeket olvashatjuk:

„Hallom a lépteidet, kint a folyosón, ezt a ritmust
úgy ismerem, mint a kézmozdulataidat, mint a hangod
csengését, mint a bőröd illatát. Látom, ahogy jársz,
ahogy mozogsz, kívülről ismerlek ennyi idő után. És
mindig átfut rajtam, ha látlak, a gyengédség borzongása.

Mindig Te vagy az egyetlenem, a mindenem, mint
egy rész belőlem. Te vagy a vigaszom, a bátorságom, az
életem, hazatérek hozzád. Váll, amire támaszkodom, öl,
ahol megnyugszom. Minden reményem, minden tervem,
egyetlenem és mindenem vagy.” (Reinhard Mey)

A „gyengédség borzongása”, amit a szeretett sze-
mély külseje vált ki, de a személyiséget, mint egészet
körbefogja. „A gyengédség az a művészet, hogy az egész
embert érezzük, az egész személyt, a lélek minden rezdül-
lését, még a legelrejtettebbet is, amennyiben mindig a jó-
ságára gondolunk.” (II. János Pál pápa)

Az „egész személyt” magába öleli: átpillantani a
„váll”-tól, „amire támaszkodom”, a szeretett személy lel-
ki erejére, az „öl”-től, „ahol megnyugszom” a jóságra, a
védettségre, amit a másik adni tud, a lelki szépségére.

És végül a másik szépsége keltette elragadtatást
hagyjuk, hogy a végtelen előszobájává váljon: az ember
által az Isten szépségét megízleljük és megtapasztaljuk:

„Váll, amire támaszkodom” – erős vállak, amik tar-
tást adnak – Isten egy szimbólumaként érthetjük. Izaiás
próféta által így szól Jahve a népéhez: A vállamon hor-
dozlak titeket, erős vagyok, tartást adok nektek. „Váll,
amire támaszkodom, öl, ahol megpihenek”.

A héber – az Ószövetség nyelve – ugyanazt a szótót
használja az anyaméhre, az elrejtettség, védettség helyé-
re, mint az Isten irgalmasságára: az isteni irgalmasság öle
körbevesz, hordoz, ha csüggedt leszek, ha nyugalomra

van szükségem, ha félek, ha bűnbe estem. Hordoz engem a másik ember felém fordulásában is.

Isten nemcsak a teljesen más, ő egészen közeli is. Isten szeretni akar bennünket érezhető módon. Ezért ajándékozta nekünk, hogy szeressük az embereket, és minket is szeressenek. Minden találkozás, minden gyengédség – beleértve a házaseletet is – még intenzívebb és szebb lehet, ha nemcsak úgy fogjuk fel, mint emberi kapcsolatot, hanem Istent is megtapasztaljuk mögötte.

Szépség, ami átsegít az életen

Az ilyen életfelfogás jobb minőséget ad az életnek: a szeretet, ami elsöprő szenvedéllyel kezdődik, olyan erővé alakulhat, ami emberi életünk csúcsein és mélységein átsegít bennünket.

Egy tévéjáték középkorú házaspárról szól. Évek óta élnek egymással és részben egymás mellett. A férfi megbetegszik, leukémiás lesz. Néhány hónap marad csak az életéből. Egy reggel az éjjeli szekrényen egy kék borítékban levelet talál, a felesége írta. Kinyitja és elkezdi olvasni. A felesége az első találkozásukról mesél benne, mennyire csodálta őt. Emlékezik a férfi első szavaira, az első beszélgetésükre. Az első levelet követi a második, a harmadik... Egyikük sem beszél erről. Egyik utolsó levelében összefoglalja a feleség, mit jelent neki a férje:

„Melletted formát és alakot nyertem..., te vagy a sziklám.”

Ez a házaspár a külső szenvedélytől – „erős vállak” – indulva eljutott a lelki szépségig és ezt a szépséget őrzi a feleség a férj halála után is: „Melletted formát és alakot nyertem..., te vagy a sziklám.”

Teljesen átadni magam

Mit tehetünk mi nők, hogy ezen az érési folyamaton végigmenjünk és másokat is erre vezessünk?

Kentenich atya egyszer a női nevetést elemezve ezt mondta: A nő nevetése lehet „hiú”, „intrikusan tetszeni vágyó”, „csábító”. Ez a Kirké-típus. A nő a nevetését is beveti vonzerejét növelő eszközként, a hódítás fegyvereként.

A kísértés kétségtelenül fennáll. Kentenich atya megmutatja, hogyan tud a nő ebben a helyzetben fejlődni: a „tetszeni akaró” nevetését át kell változtatni „Istennek tetszeni akaró” nevetéssé: ha egy nő megtapasztalja, hogy Isten szereti, akkor szeretne Istennek tetszeni. A „csábító” nevetés – folytatja Kentenich atya – váljon „felfelé vezető” nevetéssé, amennyiben a nő arra törekszik, hogy mások az Isten szépségének a tükrét lássák benne, ahogy az „átlátszóvá válásban” gondoljuk: örülök a magam és mások testi szépségének, de egyben azon is fáradozom, hogy ezt az „ígéretet” beváltsam, vagyis a megfelelő benső értékeket lehetőleg teljesen kifejezzem.

Erotikus szeretet és Istennek ajándékozottság egymástól távol eső világoknak tűnnek. De egyre inkább kell egymáshoz közelíteniük, ha belső lényünket érleljük, és a szépség ragyogását tükrözni akarjuk.

Szent Pál ezt írja: „mi pedig mindnyájan, akik födetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét..., hozzá hasonlónak változunk át.” (2Kor 3,18)

Mi, emberek, arra vagyunk meghívva, hogy saját személyiségünk szépsége által ilyen „tükörré” váljunk.

Azok a nők, akik ezt az utat választják, nem fognak félni külső attraktivitásuk elvesztésétől.

Egy 65 év körüli asszony elmeséli, amint a férjével a tv előtt ülve berzenkedve hallgatta az adásban elhangzó mondatot, hogy a jó alak a nőnek elengedhetetlen.

„Az alakomra gondoltam, ami már éppenséggel nem olyan, mint 20 éves koromban, és hallom a férjemet: »Mama, milyen jó alakod... (visszatartottam a lélegze-tem, de máris folytatódott gyengéden és melegén)... volt«. Mintha azt akarta volna mondani: Nincs már rá szükséged. Nekem szép vagy, amilyen most vagy.”

Az a szépség, amiben a külső egyre „átlátszóbbá” válik. Keresztülpillantva rajta a belső szépség tágas országa kitárul. Az ilyen szépség megőrzi a szeretetet, mert a belső akkor is megmarad és növekszik, ha a külső vonzerő elvész.

Az ilyen szépségnek ereje van. Olyan erő, amely az emberre megváltásként hat.

2.2 Tisztaság: a megváltott szenvedély

Egy fiatal nő, aki gyakornok volt egy pénzügyi szol- gáltató vállalatnál, „Színvonalemelés” címmel készített értekezést. Ebben olvashatjuk a következő részletet:

„Valahova megérkezem, a tekintetek rám irányul- nak, mert nő vagyok. Nem ez az, ami a légkört pozitívan változtatja meg. Nem hagyom magam ettől befolyásolni.

A légkör megváltozik, éppen akkor, ha nem akarok közvetlenül hatni rá.

Van befolyásom rá a természetem által, a nevetésem- mel, a következetességgel, a stílusommal, ahogy hozzá- állok a kihívásokhoz, de az energiám által is, a teljesít- ményigényemmel és a hozzáértésemmel is.

Érzem: erő árad ki belőlem azáltal, hogy itt vagyok. Változom. Ha egy erős asszony van a teremben, aki nem dől be a fontoskodásnak, akkor máshogy kell beszélni, más a társas érintkezési forma. A színvonal emelkedik, nem csak a beszédben.

De ez csak akkor lehetséges, ha én, mint nő, magamtól mindig megkövetelem, hogy jobb legyek, ha igényem van a minőségre.

Egy kolléga nemrég a szobánkba jött és az egyik ügyfél magatartása miatti dühén akart könnyíteni. Már éppen elkezdett szitkozódni, amikor hirtelen abbahagyta és így szólt: „Nem, most nem mondom el, mert Maier kisasszony itt van a szobában”.

Ha egy nő megváltoztatja a légkört, akkor valami ki-sugárzik belőle, így a munkahelyen nemcsak hatékony lesz, hanem jól is érzi magát. És ez újra nagyobb teljesít-ményekre ösztönöz. (...)

Az a kolléga, aki velem egy szobában ül, ezt mondta: „Rég nem nevettem ennyit, mint veled, mióta itt vagy. A munka újra örömet szerez.” Támogatnunk kell, hogy az emberek örüljenek egymásnak, kedveljék egymást, pozitív dolgokat mondjanak egymásnak, felfedezzék a jót a másikban, és ezt el is mondják. (...)

A munkám során fontos, hogy a legrövidebb idő alatt sok, különböző embert megismerjek, akikkel együtt kell dolgoznunk. Ebben segít a kollégáimért mondott ima. Imádkozom a kollégáimért, és közben észreveszem, hogy megnyílik a szívem. Ez segít, hogy a munkatársaimat jobban megértsem. Érzem, hogy erő árad ki, hogy egy másik dimenzió is jelen van.”

Ennek az értekezésnek az is lehetne a címe: „Ahol a ragyogó szemek meleget sugároznak...” Néhány idézetet újra végiggondolva engedjük, hogy hasson ránk, mint a következő szavak magyarázata:

Ragyogó szemek

„A légkör megváltozik, épp akkor, ha nem akarom befolyásolni.” – A ragyogó szemek nem céltudatosak.

Olyan személyiségről beszélnek, aki erős, nem használja ki a befolyását, nem játszadozik a kapcsolatokkal.

„Olyan nő, aki nem dől be a fontoskodásnak.” – A ragyogó szemek olyan nő szemei, aki átlát az embereken, aki tisztán lát, és a tisztaságból indul ki.

„...És akkor máshogy beszélnek, más a társas érintkezési forma. A színvonal emelkedik... De ez csak akkor lehetséges, ha én magamtól mindig újra megkövetelem, hogy jobb legyek.” – A ragyogó szemek olyan nő szemei, aki az egész személyiségével másokat magával visz egy magasabb színvonalra: a gondosan ápolt és elmélyített szépsége szintjére.

„És akkor valami kisugárzik belőle, és így... jól érzi magát. Ez újra nagyobb teljesítményekre ösztönöz.” – A ragyogó szemek olyan nő szemei, aki vonzza a többieket anélkül, hogy beolvasztaná őket, aki szárnyakat ad, mert a szabadságukat tiszteli.

„Támogatnunk kell, hogy az emberek örüljenek egymásnak, kedveljék egymást, pozitív dolgokat mondjanak egymásnak, felfedezzék a jót a másokban, és ezt el is mondják.” – A ragyogó szemek olyan nő szemei, aki az öröm által képes legyőzni bizonyos primitívséget, aki állandóan ajtót nyit az élet szépségeinek.

„Imádkozom a kollégáimért, és közben észreveszem, hogy megnyílik a szívem. Ez segít, hogy a munkatársaimat jobban megértsem. Érzem, hogy erő árad ki.” – A ragyogó szemek olyan nő szemei, aki vonzó és titokzatos egyidejűleg, mert egy új dimenziót közvetít. Olyan nő, aki abban a fényben lakik, ami nem a mienk, de magához vonz, mert végül is egy másik világból való.

Az értekezés végén a fiatal nő ezt a vallomást írja: „Az erőt, hogy egészen és szívesen legyek nő, az Istenanya adja nekem. Örömmel nézem, és úgy hiszem, hogy ez a szemkapcsolat megváltoztat. Az Ő személyisége le-

gyen az én személyiségem is. Mária ad nekünk az ő egyedi mosolyából, királyi vonzerejéből, sugárzásából, bűvöletéből, karizmájából.”

Semmi, ami másoknak kísértést okozna

Mária karizmája egész személyiségének tisztaságából és harmóniájából ered. Benne nincs semmi, ami másoknak kísértést okozna, semmi, ami által a szeretet szenvedélyessége rombolóan hatna. Ez tiszta szeretet, káros mellékhatások nélkül, és ezért szokatlanul intenzív, erős szeretet.

Ez a kiteljesedett harmónia nem teremt elviselhetetlen távolságot közte és köztünk, mint ahogy sokan vélik. Hiszen érettünk olyan szép. A francia René Laurentin ezt írja: Mivel Ő Krisztus anyja, de a mi anyánk is, Isten naggyá tette Mária szívét, a saját isteni szíve mintájára, hogy határtalanul tudjon szeretni. Mária tükrözi nekünk a szeretet ragyogását. Laurentin meséli, hogy Bernadette az egyik Lourdes-i gyereknek – akinek Mária megmutatta magát – később ezt mondta: „Olyan szép volt, hogy meg akart halni az ember, hogy lássa Őt”. És egy másik látnok, aki egyszer láthatta Máriát, megkérdezte őt: Hogy lehet az, hogy ilyen szép vagy? Mária azt felelte: „Mert szeretek”.

Mária szépsége megváltóan hat ránk, mert az Isten szépségének tökéletes tükrévé vált. Ezáltal a természetes vonzereje nem gyengébb, hanem intenzívebb, erősebb lett.

Ez a tisztaság mély értelme: a sajátos szépség, a szenvedélyesség, a vágyakozás, az ösztönök, minden érzés, minden kívánság mindig új módon összeköt Istennel az átlátszóvá válás konkrét felemelkedésében: a testitől a lelki szépségre, majd a lelki szépségtől Isten szépségéhez. Mivel Mária mentes volt az áteredő büntől, benne beteljesül ez a felemelkedés állandóan és meggyengülés nélkül.

Ez adja személyiségének az erejét. A külső és belső szépség, valamint Isten szépségének a felvillantása minden pillanatban gyengülés nélkül hatásos benne, tiszta és világos.

Ezen erő által válik a vele való találkozás megváltó hatásúvá. A bensőjének töretlen harmóniája mindenkire áterjed, aki előtte megnyílik. Ha a szépséget egy harmonikus személyiség ragyogásának nevezzük, akkor ez Máriára teljesen ráillik.

A szépség megváltja a világot

Egy misszionárius elmesélte, hogy egy japán nagyvárosban haldokló keresztényhez hívták, aki a házassága 40 éve alatt buddhista családban élt.

Könnyekkel a szemében vallotta meg, hogy a hosszú évek alatt nem gyakorolta keresztény hitét, de végig el volt rejtve egy Mária-kép a buddhista oltár mögött és naponta elimádkozta az Üdvözlégy Máriát. Ez őrizte meg őt.

Ez az élmény, mondja a pap, Carl Gustav Junga emlékeztette őt, aki egyháztól elhatárolódó liberális protestánsként Mária testi valójában való mennybemenetelének dogmáját úgy említi, mint a „legfontosabb vallási esemény a reformáció óta”. Mert Máriában a férfi lélekre ráragyog a nőiség megdicsőített, bálványozott képe, ami a férfi női részének kibontakozásához vezet. És a misszionárius még hozzáfűzte, hogy ő is számtalan férfinál megtapasztalta, hogy Mária „finom asszonyi vonásai” hatására öbennük is megnőtt a nőiség tisztelete és ez megváltó hatással volt rájuk.

Kentenich atya hasonlóan magyarázza. Rámutat arra, hogy minden nő ezt a befolyását a másik emberre – mindenekelőtt a férfitra – gyakorolhatja. De csak úgy, ha legyőzi annak kísértését, hogy szépségét eszközként vesse be céljai elérésére.

Egy szójátékkal érzékelteti: „Sajátságos módon a nőnek – Isten szándéka szerint – óriási hatása van a férfira. Ha a nő újra Ave (= Mária) (Üdvöz légy Mária) lesz, ha legyőzi magában „Évá”-t (Kirkét), akkor a férfi gyorsabban üdvözülni fog.

Dosztojevszkij szavai, hogy a szépség váltja meg a világot, ennek a valóságnak a kommentárja lehet. Ha a nőnek sikerül magában Máriának ebből a karizmájából, ebből a tisztaságából valamennyit kibontakoztatni, akkor a szépség megváltó hatású lesz, mert nagyobb dimenziókba vezet: a mély lelki szeretetbe, majd az isteni szeretetbe.

Így az ember szenvedélyes vágya megváltást nyer, mert oda jut, ahova az utat keresi: Minden vágy az örökévalóságot keresi.

3. Kínokat enyhítő jóságos kezek

Nemcsak a szemek, a kezek is tükrözik az ember személyiségét. A belső szépség kifejezői lehetnek:

- Hűsítő kéz a lázas homlokon;
- A kellemetlen munkát is elvégző kezek;
- Gyengéd kezek, erős kezek;
- A zongorán vagy hárfán játszó kezek;
- Apai vagy anyai kezek, melyek a gyermeket járnai tanítják. Ozeásnál ezt találjuk: „Én tanítottam járnai Efraimot, a karomon hordoztam.” (Oz 11,3)

A kéz nem egyszerűen csak fogóeszköz, mint az állatoknál. A lelket is tükrözi.

Nem alaptalanul írunk le szellemi folyamatokat ilyen kifejezésekkel: most *fogtam* csak föl, nagyon *megérintett* ez az élmény, a film *elragadó* volt, ez *megfogott* engem, *fogjunk* hozzá a munkához, meg van kötve a *kezem*, ez jól *kézre* áll.

Minden embernek összecserélhetetlen a keze: az ujjlenyomat teljesen egyedi.

A szépség országába vezető egyik kaput Kentenich atya kínokat enyhítő jóságos kezeknek nevezi. A magyarázatban arra utal, hogy itt idegen kínokról, nem a saját gondokról és szükségéről van szó. „Ha csupán magunkról gondoskodunk, akkor mindig kicsik maradunk és kicsi(nyes) életet élünk.”

Jóságos kezek, melyek idegen kínokat enyhítenek. Az itt felvillantott élet nem feltétlen tartozik a mai nő értékrendjéhez. A jóság még valóban vonzó tulajdonsága a XXI. századi nőnek? Kontrasztként mindenesetre álljon itt egy másfajta énkép, amely néhány éve már nevet is kapott (Németországban): Zicke, azaz kecske (a köznyelvben: kellemetlenkedő nőszemély jelentése is van – a ford.).

3.1 Nem „Zicke”, hanem gyógyító oázis

Nemrég történt: egy bridzsklubban a szabályok körüli vita kapcsán egy férfi „Zicke”-nek (magyarul dacos nőstény kecskét jelent) nevezte a női vitapartnerét. A társaságból valaki ezért megkérdezte a Német Nyelv Egyesületét: A „Zicke” (kecske) szó tulajdonképpen szitok, vagy inkább kitüntető jelzője az emancipált nőnek, aki a férfivilággal szemben sikeresen érvényesül, mint ahogy mostanság olvastam?

Körülbelül ez a válasz érkezett:

A „Zicke” szó az általánosan használt szókincsben, amennyiben nőre (és nem az azonos szóval jelölt állatra) vonatkozik, negatív csengésű, mert rendszerint szitokszóként, illetve sértő szándékkal használják. Újabban viszont észlelhető olyan tendencia is, ami a szót pozitív tartalommal tölti meg. Leginkább fiatal, emancipált nők használják (dacos, harcos) önmeghatározásként.

E kitérő után, hogy a nyelvben mindig lehetséges a szidalom átváltozása megtisztelő kifejezéssé, következik a kért információ: „A Zicke szóra vonatkozóan megállapíthatjuk, hogy a szó pozitív használata még túl friss ahhoz (az első példák 2000 elejéről valók), hogy a köztudatban elterjedjen”. A szakvélemény összegzése: „Azt a tényt, hogy a „Zicke” szót bizonyos (leginkább fiatal) nők pozitív töltettel és önmeghatározásként használják, nem tartjuk elegendőnek, hogy ebből következzen az a jog, hogy egy (véltetően idősebb) nőt „Zickének” nevezünk.”

Az ítélet tehát magyarul mondva: csakúgy, mint korábban, sértő, ha egy nőt „Zickének” nevezünk.

És mégis: amit ez a szó kifejez, egyre gyakrabban tapasztalható a nőknél.

Ide sorolhatjuk az olyan megnyilvánulásokat: nem hagyom magam besorolni, én nem vagyok egy szelíd, szende nő. Ez az akaratos nő álláspontja, aki kiköveteli magának a jogot a szeszélyeire; olyan nőé, aki az igényei szerint él, akit változó érzései jellemeznek, és éppen olyan változóan reagál...

Függetlenül attól, hogy milyen irányzatok szeretnék ezt a kifejezést magukénak tudni, azt is érthetjük alatta: „éretlen nő”, aki az egyik dackorszakból a másikba esik, és az a tény, hogy saját gyermekei érettebbek lesznek, nem készíti arra, hogy önmaga felnőtté váljon.

Az „ego”-ra koncentráció igyekezete

A gyakran tudattalan életérzésről a kéz is árulkodik: vannak fogva tartó kezek, vannak az „én”-t biztosító kezek. Kezek, amelyek lehetőleg sokat akarnak maguknak megkaparintani. Valaki a „Zicke” szót az „egománia” szóval magyarázta: mánia, törekvés az „ego”-ra, a saját „én”-emre koncentrálni.

Gerhard Schulze szociológus rámutat arra, hogy a társadalom mentalitása arra ösztönöz bennünket, hogy életünket úgy rendezzük be, hogy mi magunk lehetőleg optimálisan éljük át. Figyelek arra, hogyan élek és megkísérlem a körülményeket úgy elrendezni, hogy szépnek találjam. Egy kissé beszűkülten figyelem magam.

Elég sok mindent élek át? Szép az, amit átélek? Így akartam? Megpróbálom a szituációt úgy kialakítani, hogy a kívánt belső folyamatokat váltsa ki bennem.

Ezáltal az egyén mindig csak önmagára figyel – a koncerten, istentiszteleten, tánc közben, étkezésnél, mindig –, egészen a szexualitásig. Sok ember számára, véli Schulze, valamely dolog sikerességének kritériumát ilyen vélemények jelentik: ez örömet szerez nekem, jól érzem magam, elbűvöl, amit átélek.

Schulze egyben rámutat: „Azt gondolják, hogy az élményre irányultság minden nehézség megoldását jelenti. Valójában a nehézségek egy másik szinten folytatódnak. Most már nem az élet fenyegetett, hanem az értelem.”

A tulajdonképpeni problémára mutat Schulze: Az ilyen ember is szép életet kíván, hiszen épp ez áll az élményekre és igényekre való koncentrált figyelés mögött.

De az az élet szép, amelynek van értelme. A saját magunkra koncentráálásban nem találunk elegendő értelmet.

Kentenich atya még világosabban írja le a problémát: minden külső kényelem megléte mellett is megtörheti az embereket az élet, mert a szeretet iránti vágyuknak nem találnak olyan személyt, aki elfogadja őket, és akinek odaadhatják magukat.

Nem csupán az teszi széppé az életet, ha szeretnek bennünket, hanem ha szerethetünk. Mivel hiányzik ez az egymás iránti kapcsolat, egyre több ember jut el oda, „hogy minden külső luxus és életszínvonal-emelkedés belsőleg üressé, lélektelenné és mélyen boldogtalanná teszi”. Kentenich atya Saint-Exupéry: A kis herceg című művéből idézi fel a róka és a kis herceg beszélgetését. A kiteljesedett élethez vezet, ha az emberek egymást „a szeretetben megtapasztalják”: „Szeretve megismerni és megbízni a másokban viszont elfeledett dolog. Kapcsolatok teremtését jelenti. Te pillanatnyilag nem vagy számomra más, csak egy kisfiú, ugyanolyan, mint a többi száz- és százezer. És nincs szükségem rád, és neked sincs szükséged rám. De ha te szeretettel megismeresz, megszelídítesz, akkor szükségünk lesz egymásra. Egyetlen leszel számomra a világon. És én is egyetlen leszek a számodra. Az ember csak azt ismeri meg igazán, amit a szeretetben ismer meg. Az emberek nem érnek rá, hogy bármit megismerjenek”, vagyis magukat szeretetben odaajándékozzák. „Csupa kész dolgokat vásárolnak a keres-

kedőknél. De mivel barát- és szeretetbölt nincs, az embereknek nincsenek barátai és nincs szeretetük.”

„Nincs szükségem rád és neked se rám.” Szébb élet bontakozik ott, ahol az emberek – akiknek eddig nem volt szüksége egymásra, vagyis nem voltak tudatában, hogy egymást megajándékozhatják – fontossá válnak egymásnak. „De ha a szeretetben megismersz, szükségünk lesz egymásra.” Mivel mi, emberek, a kölcsönös egymáshoz fordulásból élünk, minden attól függ, hogy az emberek újra egymásra találjanak, újra „szükségük” legyen egymásra, vagyis a szeretet által kötődjünk egymáshoz.

Különben csak használják egymást az emberek.

Pontosan ezt mutatja a „Zicke”-kép: a többi ember csak annyira értékes számára, amennyire segíti őt, kielégíti az igényeit, különben ellöki magától, és független akar lenni.

Mohó éhség a szeretet után

Az igazán szép élet fontos szabálya: megismerni az embereket, a másiknak a rendelkezésére állni, és az egymásnak adott jóságban megtapasztalni az örök beteljesedés ízét.

Ahol hiányzik ez a jóindulatú egymás felé fordulás, a „jóságos kezek”, ott az ember az anyagi javak felhalmozásával próbálja meg kitölteni a légtüres teret. S mivel se anyagi javak tömege, se élmények, se birtoklás nem tudja azt adni, amit a szeretet az emberek közt közvetít, mohó éhség keletkezik.

Kentenich atya rámutat: A valóságos szeretet-élmény hiánya az emberben mohóságot eredményez: „Élvezz, élvezz, élvezz!” Ez a jelszó és a reklám kihasználja ezt az éhséget: még több igényt ébreszt, arra ösztönöz, hogy még több dolgot még olcsóbban vegyünk. Az már

egyre kevésbé fontos, hogy az éppen beszerzett dolgokra szükségünk van-e egyáltalán? „Egyre több holmi kiabál utánunk: itt vagyok, én, én, én! Gondoskodj rólam!” – jegyzi meg Kentenich atya.

A mai ember „mohó életvágya” mögött az állandó félelem áll, hogy valamivel megrövidülünk az életünkben. Minél inkább önmaga körül forog, annál inkább valóban megrövidül. Ez tesz boldogtalanná, agresszívvé.

Hasonló a Kirkénél elszabadult szenvedélyekhez: csalódásában, hogy nem kapja meg azt, amit igazán keres, az ember egyre féktelenebb lesz. Megkísérel mindent megkaparintani és semmit sem ér el a szép, kiteljesedett emberi élet utáni vágyakozásából.

Kentenich atya ezzel szemben a szépség országát így írja le: „...ahol a jóságos kezek kínokat enyhítenek...”

Jóságos kéz: olyan ember keze, aki maga is megtapasztalta a jóságot... Az, aki bensejében szeretet-bőséget raktároz, mindig képes valamit ajándékozni, még akkor is, ha nincsenek anyagi javai.

A „Zicke”-kép ellentéte az a nő, aki a szeretetre támaszkodva gyógyító oázissá válik sokak számára. Akik az élvezeti cikkekben úsznak, mégis éhezők, mert szeretetszomjukat mindez nem tudja csillapítani...

Az alapprobléma manapság nem ennek vagy annak a hiánya, hanem szeretet-probléma – véli Kentenich atya. Ezért tartotta fontosnak, hogy társadalmunkban és a világban mindenhol ilyen oázisok keletkezzenek, amikben az emberek újra megtapasztalják az igazán fontosat: hogy az Isten szeret, és az őket szerető emberek megtapasztalhatták Isten jóságát és ezért „jóságos” a kezük.

Emmanuel Levinas, a zsidó filozófus ezt írja egyszer: „Az Isten nem halmoz el „jósággal”, jóságra ösztönöz”.

3.2 Gazdagság: „jószág” helyett jóság

„Vannak olyan emberek, akik nem csak magukat tesszük tönkre, hanem másokat is megrontanak, és a rombolás olyan erejét hagyják maguk után, ami az egész generációt negatív irányba viszi el” – így ír XVI. Benedek még pápává választása előtt. És így folytatja: „De hála Istennek, ez nem csak a negatív irányra igaz. Vannak olyan emberek, akiknek – úgy mondhatnánk – fölöslegük van a szeretetből, az elviselt szenvedésből, a tisztességből, és ők igazságot hagynak maguk után, ami a másikat megtartja és hordozza.”

A jóság különleges szépséget ad az embernek. Valami magától értetődő, nem szándékosság van benne, hogy magát adja, és mindíg elérhető legyen.

Önzetlen, anélkül, hogy gyenge lenne; ajándékoz és nem vár köszönetet, mert a cselekedet a „szeretet-fölségből” származik. És nem csak szétosztja magát, hanem minden adománytól, amit a „kezeből kiad”, bensőleg gazdagabb lesz.

A szeretetnek sokféle kifejezési formája van

A jóságos kezek nem durva kezek. Mindíg együttérzéssel és tapintattal cselekednek.

Kentenich atya mesélte, hogy a 30-as években egy hideg téli reggelen elindult a hegyről lefele, ahol lakott, a Schönstatt-kápolnába misét mondani. Menet közben találkozott egy emberrel, aki a lovas kocsijával házról házra járt és kiürítette a szemetes vödöröket. Váltott vele néhány szót, aztán gyorsan bement a házba, ahol a sekrestye volt. Kivett a zsebéből néhány pénzdarabot és odaadta az ott éppen szolgálatot teljesítő nővérnek azzal a megbízással, hogy siessen a szemetes ember után és adja

oda neki a pénzt „egy pohár pálinkára a hideg ellen”. „Siessen, hogy utolérje az embert!”

Számtalan ilyen kis gesztus volt Kentenich atya életében. Szóba állt a szemetes emberrel, s a rövid beszélgetéssel tiszteletet, odafigyelést fejezett ki: értékes vagy számomra, megállok a hidegben, érdekelsz, figyelek rád. Azon nyomban adhatott volna neki pénzt. De nem tette. Nyilvánvalóan megérezte, hogy megszegyenítette volna az embert, közvetlenül „alamizsnát” elfogadni tőle. Inkább utána küldte, gyorsan, hogy még biztosan megkapja, és egy kis melengető pálinkát vehessen magának.

Jóság, ami a jóságos kezek által, konkrét tettekben fejeződik ki.

A jóságos kezek kinézhetnek egészen másképp is, pl. hangszeren játszanak, hogy az embereknek fényt, vigasztalást adjanak, egy szebb világot mutassanak be.

Egy csellóművésznő, aki keresztény lett, elmesélte, hogy a Jézus jóságával, szeretetével, alázatával való találkozás arra ösztönözte, hogy elgondolkozzon az emberekhez való viszonyáról.

„Ez az utánagondolás megváltoztatta a csellójátékomat is. Temperamentumos egyéniség vagyok, ami természetesen a koncerteken is kifejezésre jut. Korábban játék közben inkább magamra reflektáltam. Játszottam a darabot és kizárólag a muzsikát szolgáltam ezzel. Ma már viszont ugyanezt a zenét egészen tudatosan az emberek iránti szeretetből játszom. Szeretnék nekik örömet, erőt, vigaszt adni. Azt vettem észre, hogy így egészen máshogy érem el ez embereket.

A templomi koncerteken műsoromba vallásos témájú műveket vettem fel.

Világossá vált, milyen fontos az előadás során a zenei és lelki tartalom kifejezésének egyesítése.

Egészen közvetlenül el tudom így érní az embereket. Érzem, hogy Isten vezet.”

Jóságos kezek szebbé tehetik a testet és a lelket:

Egy kozmetikusnő a női lelki napon meséli: „A munkám által segíteni akarok a nőknek nem csak külsőleg megszépülni, hanem az önbecsülésüket kibontakoztatni és a belső szépségüket felfedezni.” A kezelés alatt beszélget a vendégeivel, női mivoltukban segíti őket, gondjaikat imájába is belefoglalja. „Nemrég odajött hozzám egy orvosnő, aki pácienseket szokott hozzám küldeni és azt mondta:

– A pácienseim mindig magához akarnak jönni! Egyszer már magam is meg akarom ismerni, hogy lás-sam, mi a titka!”

Minden nő a saját módján megtapasztalhatóvá teheti az Isten jóságát. Ha egyszer elgondolkozunk ezen, biztosan egészen eredeti gondolatok ötlenek föl bennünk, a jóság milyen tétével milyen „kínokat” tudunk enyhíteni.

Szelíd fény, ami lelki szenvedést enyhít

Ám ez a szépség csendesen, magától értetődően hat anélkül, hogy önmagát az előtérbe állítaná.

Jóságos az, aki inkább a másikkal foglalkozik, mint magával. Ha megfélekedzik magáról, lelki szenvedést enyhítő, lágy fényt sugároz a másokra. A szívében csendben van az „én”, ezért mások gyógyító oázisává válik, ahol felfrissülnek.

Ebben az oázisban elhal a lélek harsánysága, az önfejűség, az élvezet habzsolása, a fontoskodás és bizonyos fajta érzékenység is, ami hangtalanul, de nagyon határozottan kiköveteli mások állandó figyelmét. A jóságos ember közelében elcsendesülnek a többiek, mert a jóság csillapítja a szeretet utáni éhséget.

Reinhard Mey egyik dalában megénekli az ilyen jó-ságos ember hatását:

„Te vagy a csend, amiben a gyűlölet és a gúny szavai elnémulnak, és ami újra hallóvá tesz, ha a veszekedés, a lárma és a viszálykodás megsüketített. Ami elszomorít, elsimul benned, és még a hangos becsvágy is csendesen hallgat.

Te vagy a hely, ahol menedéket találok, ha elvesztet-tem a csatát és vele egy illúziót is, és megint kinevetve félreértettek; te vagy a forrás, ami hűti a sebeimet, ha a hétköznapioktól meghorzsoltan hazatérek.

Te vagy az, aki nem hagyja, hogy elveszítsem a bá-torságom, a kétséget eloszlatja, ha kudarcot vallottam, és ami sikerül, általad sikerül. Te vagy, aki megkönnyíted a gyászt, és minden örömet még mélyebbé teszel, te, akit soha de soha nem tudok eléggé dalba foglalni.”

A jóság nem egyfajta „gyenge én”, aki nem tud „nem”-et mondani, aki elveszíti a személyiségét és akara-ta ellenére mások cselédje lesz.

A jóság akkor növekszik a nőben, ha szeretetben odaadja magát valami nagyobbak, ahol biztos lehet benne: a javamat akarja. Végül is csak Isten adja nekünk ezt a bizonyosságot. Ezért olyan fontos, hogy a kapcsolata-inkban Isten is jelen legyen, hogy mindig többet tanul-junk, szeretetét, szépségét megtapasztaljuk.

Az a nő, aki jóságból másokért tesz, nem cselédjük, hanem, mint Mária mondja magáról, „az Úr szolgáló leá-nya”. Mondhatjuk úgy is: Isten személyes követe, aki el-hozza az Ő jóságát és emberszeretetét.

Itt is láthatjuk Mária személyiségének sugárzó erejét, mert ő a szeretetében oly gazdag és töretlen.

XVI. Benedek pápa az enciklikájában ezért mutatja be őt úgy, mint a jóság különleges példaképét. Sok min-

den, amit mond, szinte megmagyarázza az „ahol jóságos kezek kínokat enyhítenek” gondolatot. A Bibliában látjuk Máriát „szeretet-szolgálatban rokonánál, Erzsébetnél, akinél 3 hónapot marad (Lk 1,56), hogy a segítségére legyen a gyermekvárás utolsó idejében. »Magnificat anima mea Dominum« – mondja a látogatás alatt. – »Magasztalja lelkem az Urat« (Lk 1, 46), s ezzel kifejezi egész életének a programját: nem önmagát állítani a középpontba, hanem teret engedni az Úrnak, akivel az imádságban és a felebarát szolgálatában találkozik s csak akkor válik a világ jóvá”. A Szentatya szerint „a Magnificat mintha Mária lelkének a portréja lenne” és folytatja Mária jóságos kezeinek a leírását: „halkan vigyázza gyermekét, tapintatosan veszi észre a násznép zavarát, amikor elfogy a boruk. Erős a jósága. Amikor a tanítványok elmenekülnek, ő lesz az, aki a kereszttel áll.” (XVI. Benedek pápa)

A jóságos kezek erős kezek, kezek, amik a világot jóvá és széppé alakítják.

A jóságos kezek Isten jóságát és emberszeretetét tükrözik, az örök szépséget tükrözik vissza.

4. Az örök szépség visszatükröződése

A szépség országán átvezető út egyben a bensőnkbe vezető út is...

Itt van a szépség központja: bensőnk az Isten képéhez hasonlónak lett teremtve.

A keresztséget megkaptuk, belőle élünk, bennünk lakik Isten rejtett ragyogásában.

Itt van az „Értékek Háza”, ahol gyűlnek a különböző értékek és a megfelelő sorrendbe kerülnek, hogy személyiségünk sugározza ennek a rendnek a ragyogását.

Ebből a középpontból sugárzik az a szépség, ami szemünket ragyogóvá, kezünket jóságossá teszi. Az emberi kéz és a szem mindig is eszköze a személyiség kifejezésének.

A személyiségünknek ezt a belső országát mindig kénszenlétben kell tartanunk a szépség számára. Ez egyrészt saját törekvésünk eredménye, de ajándék is.

4.1 A fény felé fordulok

Saint-Exupéry Citadella c. művében találjuk a következő példát. A „Matematikus” szájába adja: „megjelent egy arc, amely csak az egyik oldalról ragyogott rám, a másikról nem, hiszen arra késztetett, hogy felé forduljak. De akkor még nem ismertem...” És Exupéry így kommentálja: „Akkor történt, hogy az én matematikusomnak megmutatta magát az Isten.”

A sok érték között, ami bennünk szépséget hoz létre, van néhány, ami különösen megérint bennünket. Ezekkel találkozáva megtapasztaljuk, ahogy a bensőnk tisztább és világosabb lesz.

Egy ilyen érték, ami különösen mélyen hat ránk, Isten fényes tekintete. Ebben az életben nem látjuk az arcát. De érezzük a tekintete ragyogását, ami megvilágítja a szívünket. A szépségünk kibontakoztatása azt jelenti, hogy mindig újra odafordulunk a ragyogása felé, hogy egész személyiségünket egyre inkább meg tudja ragadni. Ez akkor történik meg, ha különösen törekszünk erre az értékre.

Az első kérdés tehát: Megvan már ez az érték bennem? Az utunkon idáig sok értékkel találkoztunk. Talán egyik vagy másik kiváltképpen megszólított: például a gyengédség vagy az a szépség, amelyben nincs kísértés, vagy a tisztaság és átlátszóság, vagy a ragyogó szemek, vagy a sugárzó jóság, a gyógyító oázis...

A szavakban egy-egy érték rejtőzik. Nem kell a részleteket ismernünk, kifejti hatását a szavak által. Vagy talán az „átlátszóvá válás” folyamatában (2.1 rész) új összetartozó jelenségeket vettünk észre, milyen „értékek” rejlenek az egészen egyedi külső sugárzásunk mögött. Az arcon megjelenő gödröcske a lelki élenkség külső jele. Az arcon megjelenő gondolkodás okozta redő bizonyos letisztult józanságnak a jele, amit mások becsülnek bennünk. Ez is kiinduló jel lehet, hogy mit tartunk különösen fontos értéknek, mi felé törekszünk.

Tegyük fel magunknak a kérdést: Melyik érték, melyik kifejezés érint meg a többenél erősebben? Melyiknél érzem a rejtett Isten-arc ragyogását magamon.

Ettől a ponttól kezdődik az út az egészen személyes szépség országába. Mindig a ragyogás felé tartunk.

A fény felé fordulok

Jó, ha a kiválasztott érték „hatáskörét” első lépésben konkretizáljuk. Ha például valaki a „kínokat enyhíteni”

értéket választja ki, ez így túlságosan általános, hogy hétköznapi is eszünkbe jusson.

Az első feladat tehát: a „kínokat enyhíteni” értéktartományból kiválasztunk egy konkrét jófeltételt: például mindennap egy embert bensőleg „felépítünk”; vagy a „szépség kísértés nélkül” értéket erősíthetjük magunkban, ha arra figyelünk, hogy a beleérző képességünket sose használjuk fel arra, hogy X-t (egy konkrét személy, akinél hajlunk erre) az ujjunk köré csavarjuk.

Előnyös, ha ezt a „szépségápolási” pontot felírjuk és napjában legalább egyszer, röviden megvizsgáljuk vagy feljegyezzük, hogyan is állunk ezzel a feladattal.

Aki következetesen gyakorolja ezt, észre fogja venni, hogy az öröm növekszik, és a nehézség csökken ezen a kiválasztott ponton (ha hosszabb idő után se következik ez be, akkor érdemes valamilyen más konkrét pontot kiválasztani az értékek közül). Ez lesz mintegy a „kegyelmi pont”, ahol Isten elkezd ránk hatni és megajándékozni.

Idővel lehet, hogy a kiválasztott jófeltétel már magától értetődővé válik, de az értékhez tartozó másik feladat „csábít”: engem is vigyél a fényre, ha fontosnak tartod.

Így kapunk ösztönzést lépésről lépésre a továbbhaladáshoz.

Az átmeneti sötétséget leküzdjük

Amikor a kiválasztott „érték” útján haladunk, mindig előfordulhat, hogy egy idő után alábbhagy a lelkesedés. Más „értékek” érintenek meg bennünket, amik talán nem is azok: filmekben, újságokban, másokkal beszélgetve, akik teljesen máshogy élnek, mint mi, de szemmel láthatóan sokkal vonzóbbak vagy boldogabbak, mint mi. Vagy éppen olyan lelkiállapotba kerülünk, hogy mindent túl soknak érzünk. Vagy valami felébredt bennünk egy olyan szenvedélyt, ami ellent mond a kiválasztott értéknek.

Sok módja van annak, hogy az értékünk elsötétüljön. És akkor egyszer csak olyan, mintha nem is lenne, mintha értelmetlen lenne törekedni rá.

„Nem is tudom, hogy akarom-e a férjemet visszahódítani” – mondja egy középkorú hölgy, akinek éppen más kezdett el udvarolni és azt a tanácsot kapta a helyzet megoldására, hogy próbáljon meg újra beleszeretni a férjébe. „Persze, szeretem a férjemet, és meg is akarom őrizni, hiszen nem veszünk össze. De a másiknál még olyan, mint valaha régen volt, minden friss és eleven. Tudni akarom, mi volt ez, viszont akarom látni ezt az embert!”

A társa hűségének szépsége, ami mindig fontos volt neki, ebben a szituációban nagyon messze a háta mögé kerül annak a váagnak, hogy újra szenvedélyesen érezzen.

Erő kell, hogy most ne adja meg magát vakon a kaland vonzásának, hanem még időben ellensúlyozza. Erő kell napról napra fáradozni az egyes pontokért, ha úgy érezzük, hogy minden túl soknak tűnik.

De éppen ez az erőkifejtés szabadítja föl az érték drága „parfümjének” meghatározó jellegét: most ebben a pillanatban nem érezzük az illatát. De újra és erősebben érezhető lesz, ha ragaszkodunk hozzá. Fontos, hogy ne hagyjuk magunkat az érzéseinktől elragadtatni, amitől azután az érték elsötétül.

Segíthet, ha a „Szépség országára” gondolunk: minden országban van nappal és éjszaka, és a sötét éjszakában nem látunk semmit. De az ország szépsége azért még létezik, még ha nem is látjuk.

Kerüljük az eltompulást

Korábban már volt szó „fásult”, „tompá” szemekről. A kiválasztott értékünk ragyogása „tompává” válhat.

Ez legtöbbször lassú folyamat: kezdetben lelkesen törekszünk a pontok elérésére. Ám a hétköznapi rutin fel-

örli az erőnket, és akkor – az egyén típusától függően lassabban vagy gyorsabban – jön az az érzés, hogy nem kell túlzásba vinni a dolgokat.

Aztán következik: „az az érték, amit kiválasztottam, jó” hozzáállás helyett: a „nincs ellenemre” hozzáállás. Nem teszünk az értékünk ellen semmit, de nem is törekszünk rá. A kényelmesebb utat választjuk, másokkal összehasonlítjuk magunkat, akik nem is rossz emberek, és fokozatosan elveszítjük a jobb iránti érzékünket. Ilyen módon veszíti el az erejét az a szépség, ami felé fordultunk, amit kiválasztottunk.

A legjobb módszer, hogy elkerüljük vagy legyőzzük az ilyen eltompulást, ha olyan emberekkel vagyunk kapcsolatban, akik következetesen törekszenek az értékekre.

Erich Fromm írja a klasszikusnak számító „A szeretet művészete” c. művében, hogy mindig meg kell kérdeznünk magunktól, hogy kik azok az emberek, akik ránk lelkileg nagy hatással vannak? Azt tanácsolja, hogy „kerüljük a rossz társaságot. A rossz társaság alatt nem csak a bűnös és destruktív személyiségeket értem, őket jobb, ha kikerüljük, mert mérgezett és bomlasztó atmoszféra veszi őket körül. A lelkileg elsorvadt emberekre gondolok, akiknek a lelke halott, noha a testük még él...”

A lelkileg elsorvadt emberek, akik a számunkra szent értékek iránt érzéketlenek, hosszabb távon esetleg ránk is eltompítóan hatnak.

Természetesen nem arról van szó, hogy vonuljunk vissza egy szigetre, és csak azokat az embereket engedjük oda, akiknek a mienkkel azonos az értékrendjük.

A lelki beállítottságról van szó: Milyen hatásoknak teszem ki magam tudatosan? Kit hagyok, hogy lelkileg befolyásoljon? Kire hallgatok?

Sokat segít, ha olyan emberek felé fordulok, akik a szépség ragyogását magukban hordozzák. Tanulmányo-

zom híres emberek, szentek életét, vagy lelki kapcsolatban állok hozzám hasonló értékrendű asszonyokkal...

Megvalósítás itt és most

Végül az is fontos, hogy a kiválasztott pontot, amit fontosnak tartok, a mindennapjaimba beépítem. Az a szempont, amit nem lehet mindennap valóra váltani, nem sokat ér. Aki mindig azt mondja: „tulajdonképpen én mindig igazat mondok, de ez most más. Most, hogy a telefonhoz hívnak és letagadtatom magam, vagy most, hogy kicsit túlzok a beszélgetésben, és a dolgokat hamsisan állítom be”, aki csak az érték „romantikáját” kedveli, de nem épül be az életébe, az előbb-utóbb el is veszi az érzékét e szépség iránt.

Nem az a fontos, hogy mindig sikerüljön az értéket megvalósítani, hanem az, hogy akarjuk megvalósítani, és becsületesen bevalljuk: most nem sikerült, sajnálom.

Nem baj, ha megint elesünk, az a rossz, ha fekvé maradunk és bebeszéljük magunknak, hogy mindjárt fekvé maradni kétségtelenül kellemesebb, mint újra elesni... „A szép himnuszok az elrontott himnuszokból lesznek – írja Saint-Exupéry –, mert ha senki nem gyakorolja az éneklést, nem születnek szép énekek.”

A szebbé válásért imádkozunk

Épp a visszaesések mutatják meg, hogy a szépség végül is ajándék. Mehetünk a fény felé, ahogy az előbb leírtuk. De az igazit ajándékba kapjuk. „Isten kegyelme képes az embert teljesen átalakítani” – írja egyszer Kentenich atya.

Ezért a kegyelemért imádkoznunk kell és megnyílnunk felé.

4.2 A szépség hegyelem

Olivia Hussey-t, az argentin-brit színésznőt, mindenki figyelemre méltó, természetes szépségnek tartja. Azt mesélik, hogy szinte semmi sminket nem használ. Ma, ötvenes éveinek közepén, sugárzó személyiségű ember. Kétéves, amikor a szülei elválnak, hétéves korában édesanyjával és öccsével Angliába költöznek. Ott színésziskolába jár. 17 évesen világhíres lesz, amikor Zeffirelli „Rómeó és Júliá”-jában ő játssza Júliát. E szerepéért elnyeri „A legígéretesebb színésznőnek” járó Golden Globe Award-díjat. (Most Promising Newcomer-Female)

Máról holnapra szinte „úszik” a pénzben. De az életével nem tud mit kezdeni.

„Nem értek a pénzhez, csak elköltöm” – nyilatkozza. 19 évesen azt vallja magáról, hogy fél az emberektől.,, ezért dohányzik folyamatosan a nyilvánosság előtt, például interjúk alatt, és a partikon mindenfélét összeeszik: mexikóit, olaszt, kínait.

Az élete leredukálódik a kamera előtti szereplésre. Amikor vége a forgatásnak, ürességet, kilúgozottságot érez, és nem tudja elfogadni magát.

Aztán 25 évesen, Zeffirelli felkéri Mária szerepére a Jézus filmjébe. Olivia elfogadja, és először elkezd Mária személyével foglalkozni. Mindent elolvas Máriáról, ami csak a keze ügyébe kerül. Lelkileg találkozik vele. Olivia megérti – Mária által –, hogy ő maga is több, mint amennyi a vakító hollywoodi rivaldafényben látszik belőle. Valami más szépséggel találkozik, mint a filmvilágban. Zeffirelli „Názáreti Jézusa” világsiker lett, csak Németországban 20 millióan látták, az USA-ban majdnem 100 millióan, hatására sokan megtértek. De az igazi átalakulás a színésznőben ment végbe. Később mesélte: „A forgatás alatt olyan érzés fogott el, ami megsejtette az

örökkévalóságot. Azóta úgy érzem, nem egyedül járom az életem.”

Ez az életút bemutatja, hogy a nőknek mennyire meghatározza az életét a szépség: lehet, hogy külsőleg nagyon szép, mégis az élete összetörik. A tulajdonképpeni kegyelem a szépség megtapasztalása, ami az egész életünket az örökkévalóságba vezeti. „Az örökkévalóság megsejtése”, ez legyen az élet szépsége.

„Felejtsek el a színes magazinok, tv-k »szépségeit«, nézzenek inkább helyette a tükörbe!” – ezt idéztük korábban, a füzet elején.

Ezt a tükröt Szent Pál világosabban írja le:

„Most csak tükör által, homályosan látunk, akkor majd színről színre... Addig megmarad a hit, remény, szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,12-13)

Isten szépsége a végtelen szeretete. Oda tartunk, és életünk minden szépsége csak ennek az elképzelhetetlen boldogságnak a tükröződése.

III. Együtt szőjük az új emberiség ragyogó palástját

A Jelenések könyvében Szent János két nőalakot rajzol meg: a babiloni kéjntőt és a menyasszonyt. „Míg Babilon kéjnlője hivalkodó ékszerekkel és drága ruhákban jelenik meg, a menyasszony csak egy egyszerű fehér ruhát visel, természetesen ez különleges, ragyogó fehér patyolat, ami nagy kincs.” (Josef Ratzinger bíboros, azaz XVI. Benedek pápa)

A sugárzóan fehér, tiszta köntös szimbóluma a szentek cselekedeteinek, minden jónak, amit az emberek tettek másokért az Egyház története során. Mária szimbóluma is.

„A hála bizonyosságtételei, amit minden földrészen, minden kultúrában Máriának kifejeznek, annak a tiszta szeretetnek az elismerése, ami nem önmagát keresi, hanem egyszerűen a jót akarja. Mária megmutatja nekünk, hogy mi a szeretet” – írja az enciklika végén a Szentatya.

„Mária megmutatja, mi a szeretet.” Ezzel megmutatja minden szépség lényegi gyökerét. Isten a teljes szépség, mert Ő a szeretet.

A kérdésre: „Ismered azt az országot, amely gazdag és tiszta, ami az örök szépséget tükrözi?”, Kentenich atya a következő választ adja: „Én ismerem ezt a csodálatos országot, liget a Táborhegy ragyogásában, ahol a Háromszor Csodálatos Szűz trónol szeretett gyermekei körében...”

„A liget a Táborhegy ragyogásában” hasonlat az emberiségnek megígért szépségre. Természetes szépség-„liget”: a természetben talált, érintetlen terület, ami azonban belesimul a ragyogó isteni fénybe: a táborhegyi ragyogásba, az isteni nap fényébe.

Az asszony, aki az ebbe a szépségbe nyíló kapu az emberiség számára, nem más, mint Mária, a „Háromszor Csodálatos Szűz” (Kentenich atya ezt a nevet használja, amivel Máriát Schönstattban tiszteljük).

Ő, akit, mint a Bibliában, ragyogó fehér köntösben látunk, a közelségével, kisugárzásával, személyiségének erejével, nevelése által segíti a szívekben és a népekben az új világ megteremtését a sötétség közepette, a háborúk és katasztrófák idején, az egyén és a népek drámai helyzetében. 2000 éve segíti Fiával együtt az emberiség történelmét. A sötét hatalmak nem tudják megbénítani. Fel-tartóztathatatlan Isten erejében. Különböző rétegekből és kultúrákból származó embereket is megnyer, hogy vele együttműködve teremtsen teret a szeretetnek. Ezt tapasztaltuk meg világszerte a Schönstatt-mozgalomban.

Minden nő képes Mária erejéből valamennyit sugározni és ezzel a szépség ragyogását győzelemre segíteni.

Mindenki meghívást kap, hogy „együtt szőjük az új emberiség fehér köntösét, ami éppen egyszerűségében az igazi szépség”. (XVI. Benedek pápa)

A Családkadémia-Óbudavár Egyesület könyvajánlója:

Kentenich József,

Schönstatt alapítója és atyja

A mű bevezet P. Josef Kentenich atya életébe, a Schönstatt-mű megalapításába.

A könyv részletesen ismerteti e katolikus lelkeségi mozgalom kialakulását, fejlődését, megpróbáltatásait. A könyv utolsó fejezete a magyarországi

Schönstatt-mozgalom történetét ismerteti meg az olvasóval.

A könyvet mindenkinek ajánljuk, aki a Schönstatt-mozgalommal közelebbről is meg szeretne ismerkedni.

Összeállította: dr. Csermák Kálmán és Alice

ISBN 963-00-8826-6

16×24 cm, ára: 600 Ft

Megrendelését

elküldheti e-mailen (kiado@csaladakademia.hu),
telefonon vagy SMS-ben is: 20/9892-759

A megrendeléseket postai utánvétellel teljesítjük.
10 példány feletti rendelés esetén árengedmény!

www.csaladakademia.hu

www.schoenstatt.hu/olvass

P. Beller Tilmann
**A családi élet:
küldetés és munka**
(Családnapok előadásai
1983-1990)

ISBN 963-86278-7-5
16×24 cm, 300 oldal,
1500 Ft

A könyv anyaga előszóban elhangzott előadások, melyek a magyarországi Schönstatt-családmozgalom kezdeteitől 1990-ig terjedő időszakot ölelik fel. Az előadásokat magnóra vettük fel. Ez képezte könyvünk anyagát.

A könyvben tárgyalt témák közül:

A tömegember • A megbocsátás • Az önmagát is nevelő nevelő • A családok helye a múlt, a jelen és a jövő egyházában • Az örömhöz vezető utak a családban • Családi szokásrend • A házasság szakaszai • Egyéni szabadság a házasságban • A házastársi hűség • Szexualitás • Istenképünk alapjai • Ráhagyatkozás a Szűzanyára • Mária a családok nevelőanyja • Szeretetszövetség Máriával • Gyermeknevelés • Schönstatti közösségek • Stb.

A kötetet tárgymutató teszi teljessé.

A könyvben felvetett témákról bővebben is olvashat egyéb kiadványainkban:

www.schoenstatt.hu/olvass

A HÁZASSÁG: ÖRÖM ÉS FELADAT

Útravaló fiatal házasoknak

P. Beller Tilmann atya

előadásaiából összeállította:

dr. Csermák Kálmán és Alice

12×19 cm, ára: 500 Ft

ISBN 963-86371-1-0

A könyvet minden jegyesoktatást végző lelkipásztornak és családnak figyelmébe ajánljuk, ill. minden házasságra készülő fiatalnak és már házasságban élőknek egyaránt javasoljuk.

A könyv az alábbi témákkal foglalkozik:

Pozitív várakozás

Közösség

Kommunikáció

A megértés

A házasság és a család eredetisége

A názáreti szent család példája

A család szokásai

Közös imádság

Egyházi ünnepek

A Szentlélek adományai

A közös élet nehézségei

Bűnösség és megbocsátás

A szeretet próbatételei és növekedése

Mit várok a házasságomtól?

A gyengédség és a nemi élet

A házasság szentsége

Munka

Gyermeknevelés, önnevelés

ISBN 978-963-87480-1-0

9 789638 748010